

DRUKWERK
Indien onbestelbaar
Lupinelaan 27
5691 WC Son

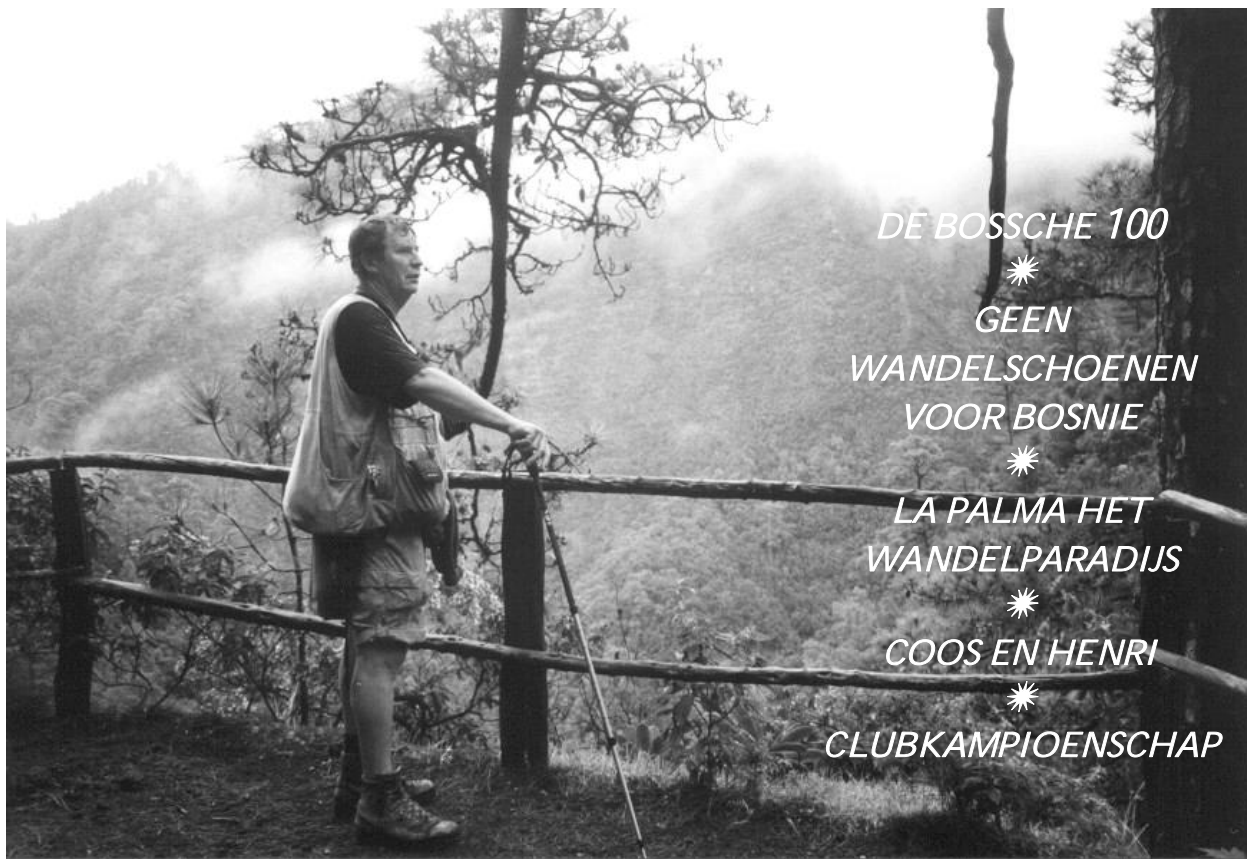
PTT Post

Port betaald
Port payé
Pays-Bas

OLAT NIEUWS

Clubblad w.s.v. Ollandse Lange Afstand Tippelaars • jaargang 27 • Nr. 3 • maart 2001

DE BOSSCHE 100

*GEEN
WANDELSCHOENEN
VOOR BOSNIE*

*LA PALMA HET
WANDELPARADIJS*

COOS EN HENRI

CLUBKAMPIOENSCHAP

Ollandse Lange Afstand Tippelaars
Opgericht 23 november 1967
Lid van de KNBLO, tevens aangesloten bij NBWB - KNAU - NFV (IVV)

OLAT-NIEUWS

ERELEDEN w.s.v. OLAT: Piet Knoester*, Theo Tromp*
Jan van de Ven*, Hein Lenders
 -◇-

LEDEN VAN VERDIENSTE: Jan Cortenbach, Tonny en Bert de Boer,
Antoon Stoop, Henk Plasman en Ad van Asten
 *ook drager van de Cornelis van Montfort-trofee

inhoud OLAT-Nieuws maart 2001

Van de Voorzitter	4
Van de Bestuurstafel	5
KNBLO - NWB	6
Ledenadministratie: mutaties	7
- Onze jarigen	7
Uit onze Commissies:	
Clubreizen programma 2001	8
Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen:	
Clubkampioenschap	9
Programma maart-april	
- 14 ^e Bossche 100 (Klaas Bakker)	10
- Geslaagd trainingsweekend	11
- snelwandelen	12
Wandelen op Dinsdag:	
Dinsdagwandelen en nieuw programma	12
Geen wandelschoenen voor Bosnië (door Wim Breedveld)	13
Wegwijzers: vernieuwde wandelgids Twentepad	15
Charles Holemans wandelt 100.000 vol	16
Wandelvierdaagse in de Tornio Vallei	
Pelgrimstocht naar Waalre	17
Bergwandelen en trekking	18
Wat te dragen bij wandeltochten	
Geldermalsen, sneeuw en regen, en geen beest in Beesd (Peter vd Ven)	19
La Palma-Het wandelparadijs (Theo Tromp)	20
Met Constant-op stap	25
Met WS'78 in Wijchen (Coos en Henri)	26
Recreanten aan de kuier (Ad van Asten)	28
De eerste kastelentocht met Euraudax (Coos en Henri)	30
.....	30
34^e OLAT winterserie: Stiphout	31
De wandelkalender	32
Foto voorkaft: Theo op La Palma	
Verder foto's van: Coos en Henri, Geert Verhaar, Theo Tromp	

Voorzitter:

Marinus van Roosmalen
 Hoge Vonderstraat 7
 5492 CH St.-Oedenrode
 ☎ Fax 0413-475467
 email: MvRoosmalen@hetnet.nl

#

Vice-voorzitter:

Theo Tromp
 Daelenbroek 32
 6002 VN Weert
 ☎ 0495 - 450325
 fax 0495 - 450327
 email: m.h.tromp@hccnet.nl

#

Secretaris:

Jeannette van Boerdonk
Mr. van de Lindenstraat 6
 5469 GJ Keldonk
 ☎ 0413-211978
 email: vvb@IAEhv.nl

#

Penningmeester:

Jos van den Bersselaar
 Hagenkampweg Zd. 146
 5615 DA Eindhoven
 ☎ 040-2524404
 e-mail: j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl

#

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

Bestuursleden:

Hein Lenders
 Herdersveld 159
 5665 JN Geldrop

#

Toon van Wordragen
 J. v. Stolbergstraat 10
 6006 ZM Weert
 ☎ 0495-537775

#

Ad Verbakel
 Past. Bogaertsstr. 12
 5469 EZ Keldonk
 ☎ 0413-212161

#

Banknummer OLAT:

13.82.11.736
 t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

Gironummer OLAT:

17.75.156
 t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

Ledenadministratie:

a.i. Nellie Leijssen
 Jac. Deckerstraat 9
 5516 JN Eindhoven
 ☎ 040-252 6772

Clubreizen:

a.i. Toon van Wordragen
 e-mail: tvwehboolat@hetnet.nl
 gironr. 70.68.01
 t.n.v. OLAT-clubreizen
 Weert.

Startbureau:

Jos van den Bersselaar
Boetiek:
 Mia Dielesen/Francien vd Laar
 ☎ 040-2552742/0499-471298

Parkoersen:

Ad Verbakel
OLAT-verzorging:
 Willem Schoonhen
 ☎ 040 - 2420422

Nijmegen

Vierdaagse verzorging:
 Regina Peters-Martens
 Esther v/d Velden
Overnachting Vierdaagse
 Hein Lenders
 ☎ 06-12074473
 giro: 2608214

Redactie OLAT-Nieuws:

Margriet Fischer
 Peter van de Ven
 Ad van Asten
 Lupinelaan 27
 5691 WC Son en Breugel
 ☎ 0499-473767 (ook fax)
a.h.van.asten@hccnet.nl
Verzending OLAT-Nieuws
 Nellie Leijssen
 Corrie Tiersma

OLAT COMMISSIES

Wandelwegen:

Jeannette van Boerdonk
☎0413-211978

Mr. V/d Lindenstraat 6

5469 GJ KELDONK

Corrie Tiersma

Els de la Parra

Marten Hogeweg

Tjeu van den Kerkhof

Toon van Wordragen

Lange afstand-Prestatie- en Snelwandelen, LPS:

Theo Tromp, coörd.

Jan van de Ven a.i.

Mariet Ahlers

☎040-2926699

Hulstbosakker 47

5625 VS EINDHOVEN

Paul Canters

Sjef Koolen

Ad van Asten

Clubblad OLAT-Nieuws:

Ad van Asten, coörd.

☎0499-473767

Lupinelaan 27

5691 WC SON

Peter van de Ven

Margriet Fischer

Theo Tromp (algemeen,
bestuur en commissies)

a.i. Hein Lenders

Clubreizen:

Theo Tromp, coörd.

Toon van Wordragen a.i.

☎0495-537775

Juliana v. Stolbergstraat 10

6006 ZM WEERT

Simon Willems

Kempische Wandeldagen

Joop Wesseling vz.

Tineke de Kort

☎0492-382713

Kempenstraat 3

5735 KD AARLE-RIXTEL

Hein Lenders

Jos van den Bersselaar

Ad Verbakel

Marinus van Roosmalen

Jacques Smits

Martin van Riet

Redactie en Samenstelling:

Ad van Asten,
Peter van de Ven,
Margriet Fischer.

Druk: A.L.J. Niëns, Weert

Inleveren Kopij:

**Voor 16 maart voor plaatsing in het
aprilnummer 2001(dat omstreeks 10
april verschijnt.)**

OLAT-Nieuws verschijnt maximaal 11x per
jaar. e-mail: a.h.van.asten@hccnet.nl

OLAT WEBSITE

www.wandel-olat.org/

maart 2001
JAARGANG 27, NR. 3

Van de Voorzitter

Als ik op zaterdag 10 februari het OLAT-Nieuws in ontvangst mag nemen van Theo Tromp, ben ik natuurlijk heel benieuwd wat er zoal instaat. Dus op zondagmorgen heb ik het al even snel doorgelezen, en het zag er weer goed verzorgd uit. Prettig om te lezen. Een woord van dank aan het redactieteam is hier zeker op zijn plaats.

Wat mij vooral opviel was het vraaggesprek dat Ad van Asten (namens het redactieteam) met Constant Dedel heeft gevoerd. Toen ik dat zo zat te lezen, dacht ik bij mijzelf: wat ben ik toch maar een kleine schakel in het gehele wandelgebeuren, (terwijl ik toch ook al een aantal jaren meeloop in het bestuur). Als je leest wat Constant allemaal heeft gelopen bij OLAT, en daarbuiten, en ook nog aan diverse evenementen zijn medewerking heeft verleend, en nu nog steeds doet. Als ik daarnaast, nog in diverse wandelbladen mag lezen over de tochten die hij wandelt, dan denk ik bij me zelf: hoe krijgt hij dat allemaal gedaan. Ik, en velen met mij, mogen aan hem een voorbeeld nemen. Constant ga zo door.

Voor dinsdag 6 februari hebben we Ad van Asten uitgenodigd, om namens de redactie eens als toehoorder op onze bestuursvergadering aanwezig te zijn, en om tevens van gedachten te wisselen over het OLAT-Nieuws.

Verder wil ik hier niet over uitweiden, daar Ad zelf zijn bevindingen verderop in dit blad vermeldt. Het is een goede en vruchtbare bijeenkomst geweest.

Zaterdag 10 februari j.l. zijn we met het bestuur en onze echtgenotes bij Milieu 2000 op bezoek geweest om eens op een andere manier met elkaar van gedachten te wisselen dan vergaderend en organiserend. Er werd met elkaar druk gesproken over koetjes en kalfjes en dat onder het genot van een hapje en een drankje (- voor eigen rekening -). Op zo'n manier met elkaar omgaan, schept de juiste sfeer, om straks in december, gezamenlijk het 10 jarig bestaan te kunnen vieren van onze Grenzeloze Wandelingen, en het ingaan van de euro.

Tot de volgende keer

Voorzitter

Marinus v Roosmalen

VAN DE BESTUURSTAFEL: *Verder verteld: door Ad van Asten*

Eindelijk is het er dan toch van gekomen. Ons bestuur loste de gedane afspraak in om mij als redactiecoördinator eens uit te nodigen voor het bijwonen van een bestuursvergadering. Op de jaarvergadering werd door het bestuur reeds toegezegd alle medewerking aan optimale invulling van OLAT-Nieuws te zullen geven. Theo speelde ons de afgelopen maanden al de nodige informatie door in de rubriek: vanaf de bestuurstafel. Nu Theo een tijdje niet beschikbaar zal zijn, moet er een nieuwe oplossing komen.

Een uitnodiging voor het bijwonen van de bestuursvergadering van januari moest ik wegens een korte vakantie afzeggen, maar op 6 februari zat ik er wel bij.

Daar zit ik dan aan een grote uitschuiftafel met om mij heen zes wijze mannen en twee ook niet te onderschatten dames: Jeannette, de secretaris en Mariet, die alles opschrijft. Marinus, onze voorzitter, zit tussen deze twee dames in, en met een volle map aan wijsheden voor zich kan hij goed uit de voeten. Al vlug begin ik te beseffen dat ik hier wel een paar uurtjes zoet zal zijn.

Na het afhandelen van de formele zaken, zoals het vaststellen van de notulen van de vorige vergadering, volgen enkele mededelingen, waaronder de brief van de KNBLO, die ik krijg toegespeeld om in dit OLAT-Nieuws aan u door te geven.

Verder meldt Marinus dat in 2001 de Grenzeloze tocht op 28 december wordt gehouden en in 2002 zal de Grenzeloze op 29 december plaatsvinden. Ik laat horen dat ik ook iets weet, en meldt dat de VVV 'Kempen en Peel' afziet van verdere plaatsing van de advertentie in ons Clubblad; jammer daar wij toch binnen het doelgebied van deze organisatie actief zijn en er op enig moment zelfs sprake is van gezamenlijk belang. Marinus zegt toe dat hij dit met betrokkenen nader zal bekijken.

Dan beginnen ze tot mijn verrassing met de rondvraag:

Heel handig speelt onze voorman zich de eerste beurt toe en hij neemt een soort Cito-toets af waarin veel onderhavige punten direct of indirect worden verwerkt. Sommige onderwerpen kunnen staande de vergadering worden afgehandeld, andere worden als actiepoint naar de volgende bijeenkomst verwezen.

Uit het vervolg van de vergadering blijkt dat dit allemaal praktische mensen zijn. Ze weten van aanpakken, maar 'het onderhavige' staat nog niet altijd op z'n plaats.

Ik kom zo wel het een en ander aan de weet. Ik noem een paar voorbeelden:

- Weten we dat er een gesloten poort opduikt op een bepaald traject bij onze volgende winterserietoet? Ja, dat weten we, want die bleef zondag bij het voorlopen van de tocht ook gesloten. Je komt er niet langs, dat is levensgevaarlijk en dat kunnen we onze wandelaars niet aandoen. Wat doen we er aan? Onderling overleg,..... Besluit: we maken een omleiding.
- De olieprijs zijn de laatste tijd drastisch gestegen, met als gevolg dat de prijs voor de bussen voor onze clubreizen met 8% omhoog is gegaan. Als we geen twee volle bussen hebben, zal het verlies hoog worden. Moeten we het inschrijfgeld verhogen en hoeveel? Een levendige discussie volgt. Toon van Wordragen krijgt toestemming om bij de clubreis van maart, aan de hand van een voorstel, een informatieve enquête te houden onder de deelnemers.
- Het onderhoud van het OLAT-materiaal verdient aandacht, hierover is op de jaarvergadering al met een paar mensen gesproken en het wordt tijd dat we hieraan beginnen. Er komt een direct besluit en op 23 februari gaan de aangewezen personen over tot actie.
- In 2003 komt het eerste weekend van september vrij voor een lange afstandtocht, omdat de Kennedymars van Tilburg, na volgend jaar, geen vervolg krijgt. Zou dat iets voor ons kunnen zijn om op die datum het Internationaal weekend te gaan organiseren; hiermee zouden we het drukke meiprogramma ontlasten. Dit punt zal ook in de LPS-commissie aandacht krijgen.

Na ongeveer anderhalf uur kom ik aan de beurt. Ik krijg het warm, want ik heb me een beetje voorbereid en enkele vragen op papier gezet. Het zijn onderwerpen, die niet zo direct aan het voorgaande zijn te relateren, maar ik waag het er op.

Al bij m'n eerste opmerking, krijg ik iedereen tegen.

- Nee Ad, dat had je niet zo moeten doen. We kunnen de zaak helaas niet terugdraaien, maar het heeft ons wel een goed lid gekost. We weten dat je zo nu en dan impulsief reageert, maar misschien kan je beter eerst even met ons overleggen. Het zij zo!

Het volgende vergaat me beter. Ik stel het uitblijven van enige reactie op herhaalde vragen met betrekking tot de commissie Wandelwegen en de werkgroepen aan de orde:

- De toezegging wordt gedaan dat er binnenkort een commissiebijeenkomst komt van wandelwegen en dat daarbij de renovatie van het Hertog Hendrikpad en Graaf van Hornepad de nodige aandacht zullen krijgen. Helaas is door de regio-gemeenten, waarin het Hertog Hendrikpad is gesitueerd, een subsidie-aanvraag voor renovatie van het pad afgewezen. Wij zien ons hierdoor genoodzaakt de renovatie 'eenvoudiger' uit te voeren. Voor uniforme verfkleuren blauw en geel kunnen de werkgroepen terecht bij Ad Verbakel. De werkgroep van het Graaf van Hornepad heeft een lezing bijgewoond van het Limburgslandschap / Natuurmonumenten. Zij zien zich nu genoodzaakt 'nieuw' aangebrachte markering te verwijderen. Dit is des te meer jammer, daar er al jaren een regel bestaat dat er uitsluitend met verfstrepen op 'dood hout' mag worden gemarkeerd. Het traject bij Gulbergen op het HH-pad verdient speciale aandacht, maar ook elders is niet alles optimaal in orde.

Het laatste agendapunt heeft betrekking op OLAT-Nieuws waarvoor ik speciaal ben uitgenodigd.

Het bestuur is uitermate tevreden met de inzet van het redactieteam en de inhoud en uitstraling van het clubblad, en zij hebben eigenlijk geen specifieke wensen ten aanzien van inhoud en uitvoering. Een beetje vreemd kijken ze wel op, als ik stel dat ik eigenlijk minder tevreden ben over de inhoud: er zou meer OLAT in moeten en wat minder algemeenheden, maar dat is meer een uitdaging naar onze leden en lezers.

Aan de orde komt de invulling van de bestuursvertegenwoordiging binnen de commissie OLAT-Nieuws, nu Theo tijdelijk afwezig zal zijn.

- In eerste instantie lag het in de bedoeling dat Jeannette de maandelijkse bestuurspraatjes zou gaan invullen. Maar Jeannette moet bekennen dat zij hiervoor minder gemotiveerd is en graag iemand anders op deze plaats wil zien. Na enig heen en weer gepraat wordt in de persoon van Hein Lenders een goede representant gevonden. Hein neemt de uitdaging aan en hij zal vanaf april maandelijks zijn werkjes presenteren. Van deze vergadering heeft Hein geen notities gemaakt en hij vraagt mij het een en ander te verwoorden, dan kan hij zich aan de hand van dit verhaaltje gaan prepareren.

Hein succes, en we zien je graag zo af en toe eens op de redactiebijeenkomsten verschijnen.

KNBLO-NWB

De wandelsportvereniging OLAT heeft een brief ontvangen van de Kring Brabant-Zeeland van de KNBLO. Daarin staat een uiteenzetting van het hoofdbestuur met betrekking tot de verhouding KNBLO-NWB gericht aan de Directie Sport van het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

In het kort komt het op het volgende neer:

- Op 12 december 2000 vond een gesprek plaats tussen een delegatie van het NWB-bondsbestuur en het KNBLO-bondsbestuur. De resultaten van deze bijeenkomst zijn zeer teleurstellend geweest, vooral waar het ging te komen tot **één wandelorganisatie in Nederland**. Tot het laatste moment heeft de KNBLO-delegatie, met compromisvoorstellen, geprobeerd om tot een intentieverklaring te komen met betrekking tot een fusie binnen het door het ministerie gestelde tijdsbestek.

De **NWB** heeft het standpunt: Ten minste twee van de acht districten van de NWB zijn binnen afzienbare tijd (ten minste tien jaar of langer) niet bereid om met de KNBLO te fuseren. Het gaat hierbij om motieven als: cultuurverschillen, de wandelaar zou niet geïnteresseerd zijn in bestuursvormen, de wandelaar zou de dupe zijn. Met het oog hierop wenst het NWB-hoofdbestuur op geen enkele wijze de weg van een fusie in te slaan, omdat naar de mening van de NWB dit het uiteenvallen van de Bond tot gevolg zal hebben. (Een district van de NWB zou geen bezwaar hebben tegen een eventuele fusie.)

De zittende NWB-bondsbestuursleden zullen nimmer meewerken aan een fusie en derhalve aftreden als bestuurslid mocht een proces, om op termijn tot een fusie te komen, alsnog in gang worden gezet.

De **KNBLO** verdedigt het standpunt op de essenties:

- Geen tijd en moeite meer steken in de vorming van een federatie, maar direct werken aan de totstandkoming van een fusie met NWB en WONL.
- Deze fusie moet gerealiseerd zijn per 1 januari 2004 en bij onvoorziene omstandigheden uiterlijk per 1 januari 2005.

Om de ontstane patstelling te doorbreken heeft de heer E. Termont, voorzitter van de KNBLO, op de bijeenkomst van 12 december 2000 aan de NWB-delegatie de volgende twee compromisvoorstellen gedaan.

- De KNBLO is voor de korte termijn bereid toch over een federatie te spreken en dit binnen een jaar af te ronden, mits de NWB de intentieverklaring voor een fusie tekent.

- De KNBLO en NWB beleggen een gezamenlijke algemene ledenvergadering, waarbij de beide voorzitters nog eens toelichten waarom een fusie op termijn is gewenst, waarbij de KNBLO hier liever over noodzakelijk zou hebben gesproken dan over gewenst.

Beide voorstellen werden zonder enige bereidheid tot toenadering en ondubbelzinnig door de NWB afgewezen.

Conclusie van de KNBLO: De KNBLO rest nu niets anders meer dan door te gaan met de fusie met de WONL. Hierbij wordt tevens aangetekend dat door toedoen van deze twee organisaties alle overige kleinere wandelsportbonden zijn samengegaan.

De KNBLO is zeer teleurgesteld, zonet geïrriteerd over de onwil van de NWB.

Nu dreigt ook de KNBLO ten onrechte te worden meegezogen in niet te beheersen stellingname van anderen, als zou de KNBLO niet bereid zijn tot samenwerking en bundeling van krachten in één integrale landelijke wandelsportorganisatie. Deze stellingname spreken wij als KNBLO dan ook hartgrondig tegen.

w.g. **E.M.L.H. Termont, voorzitter KNBLO**

WIJ ONTVINGEN BERICHT VAN HET OVERLIJDEN VAN ONZE JONGE WANDELVRIEND

† HENK MAAS

HENK, EEN JONGE WANDELAAR VAN 31 JAAR UIT SOMEREN, MOCHT HELAAS HET LANGE WANDELPAD DAT HIJ NOG VOOR ZICH HAD NIET AFMAKEN.

HET OLAT-BESTUUR EN LEDEN WENSEN ZIJN OUDERS, BROERS, ZUS EN VRIENDEN VEEL STERKTE OM DIT ZWARE VERLIES TE KUNNEN DRAGEN.

**Condoleance adres:
Garsteweg 12
5712 ML Someren**

Nellie Leijssen

Jacob Deckerstraat 9

☎040-2526772

5516 JN Eindhoven

e-mail nellie_leij@hotmail.com

Ledenadministratie

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie. Mocht U bezwaren hebben tegen een aspirant-lid, dan verzoeken wij U dat binnen 14 dagen na het verschijnen van het verenigingsorgaan met argumenten te melden bij het secretariaat. Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen. Om in aanmerking te komen voor korting tijdens de tochten is het noodzakelijk uw lidmaatschapskaart te tonen bij het startbureau.

Adreswijziging

Huub Dingen naar Maurits Lijnslagerstraat 188 5624 BN Nuenen

Aanmelding

Willy Verbeek Beatrixstraat 26 5671 HG Nuenen

Aangenomen

Gert en Nancy van Oort	Noordeloos	Ria van de Voort-Piek	Veldhoven
Marijke Leenders-Migchels	Aarle Rixtel	Bert Bosman	Valkenswaard
Bert en Nellie Vloet	Uden	Evert van Ampting	Den Bosch
Marieke Vloet	Uden	M.A. Hak en H.A.M. Hak	St.-Oedenrode

ONZE JARIGEN

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

maart

15	Katja Zijlmans	Kaatsheuvel	16	Judith Lambregts	Etten-Leur
	Jaap Blanken	Veldhoven		Fonny van Buul	Eindhoven

17	Marianne van Wanroy	St.-Oedenrode	April	
	Ted Liebrgts	Eindhoven	1	Jan van de Boogaard Veghel
	Piet Boudewijns	Dongen	3	Vincent van Boerdonk Keldonk
19	Sjoukje van de Heuvel	Uden		Tineke de Kort Aarle-Rixtel
20	Franny de Weeger-v/d Loo	Eindhoven	4	Betsie Reemers-Manders Veghel
	Leo de Kok	Breda	5	Piet van de Laar Son
21	Othmar Glänzer	Eindhoven	7	Riet Kelders Boxtel
	Kitty Buijtenweg	Eindhoven		Gonnie van Gils Oisterwijk
22	Ria van den Akker	Schijndel	9	Hanneke Hoebergen Weert
23	Arie Timmermans	Eindhoven	10	Herman Claude Vielsalm
	Jac van Steen	Breda	11	Marjan van Munster 's Hertogenbosch
24	Cees van Dijk	Waalre		Robbin Delsink Aalten
25	Jan Delisse	Erp		Piet van der Voort Uden
	Mia Vernie-Coumans	Maasbracht		Corrie van de Zwaluw Best
	Frank Liebregts	Heeze	13	Willy Veugelers Weert
26	Jo Willems	Gerwen		Corrie Tiersma Eindhoven
	Ber Stijnen	Heijthuisen		Toos Verdonk Boxtel
27	Elly Franken	Heeze	14	Jan Stevens Gassel
	Berlinda de Beer	Eindhoven		Marten Hogeweg Eindhoven
28	Gerrit Lucassen	Gassel		Ton van Dijk Mierlo
	Leny Stienen	Helmond	15	Jan van Beurden Boxtel
31	Toos van den Boom-Walravens	Helmond		Louis Beckx Schaffen-B
	Hans Schrijvers	Hilversum		Henk Peters Lage Mierde
				Lida de Boer Maarsse

WIE GAAT ER NAAR DE IML WANDELTOCHT IN BERN?

Nancy Buckx wil graag de tweedaagse IML-tocht op 5 en 6 mei 2001 in Bern Zwitserland gaan wandelen. Met wie mag zij meerijden of wil eventueel met haar meerijden?

Graag contact opnemen met: ☎ 046-4856851

Nancy Buckx

**Hoendsbroek 27,
6121 XB BORN**

Clubreizen

PROGRAMMA CLUBREIZEN 2000/2001

zaterdag	21 april	GR-126	21 - 30 km	Houyet - Dinant
zaterdag	23 juni	GR-57	20 - 26 - 35 km	Houffalize - La Roche
zaterdag	25 augustus	GR-5	16 - 32 km	Spa - Vielsalm
weekend	22/23 sept.	GR-AE	ca. 20 - 30 km	Bouillon overnachting in JH (nu aanmelden!)

Inschrijven: gironummer 706801

t.n.v. w.s.v. OLAT

Weert

minimaal een maand van tevoren
met vermelding van tocht, aantal personen,
opstapplaats, afstand

Inschrijfgeld: leden

Weekend f 110,00

dagtocht f 37,50

niet-leden

f 125,00

f 42,50

Na-inschrijvers kunnen alleen mee als er nog plaats is.

Indien men op de woensdag voor de tocht nog geen bericht heeft gehad, kan men informeren van woensdag- tot vrijdagavond of er nog plaats is.

Afmelden: Bij verhinderd zal, indien dit **uiterlijk 10 dagen voor de tocht** is doorgegeven, de betaling doorgeboekt worden naar de volgende tocht of (na aftrek van f 2,50) worden teruggestort.

Vertrektijden Clubreizen bussen

Bus A

St.-Oedenrode: Markt	07.00 uur
Veghel: Garage Staals	07.10 uur
Keldonk: Kerk	07.15 uur
Someren: Sluis 11	07.40 uur
Nederweert: Benzinepomp	07.55 uur

Bus B

St.-Oedenrode: Markt	07.00 uur
Son: Bushalte	07.10 uur
Eindhoven: Fuutlaan	07.25 uur
Leende: Jagershorst	07.45 uur
Weert: NS	08.00 uur

Zorg dat u minstens 5 minuten voor deze tijd aanwezig bent dan hoeft de bus niet te wachten ook als deze wat later zou zijn.

Controleer altijd of uw bevestigingsbrief eventueel een gewijzigde vertrektijd aangeeft.

Tenslotte: Zorg voor een geldig grensdocument en Belgische francs. Er is een excursieverzekering afgesloten. Deze geldt niet voor bagage en kostbaarheden.

Informatie en inschrijfadres:

Toon van Wordragen Juliana van Stolbergstraat 10 6006 ZM Weert, ☎ 0495-537775

E-mail: clubreizen@wandel-olat.org

Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen

CLUBKAMPIOENSCHAP OLAT

PER 19 FEBRUARI

1	Klaas Bakker	1675	10	Jans van Griethuizen	600
2	Kees Lambregts	1375	11	Gerrit de Jong	600
3	Marcella Creemers	910	12	Sjef Koolen	600
4	Stefan Gauer	610	13	Frits Mennen	600
5	Theo Klanke	610	14	Ad Verbakel	600
6	Hannie Klumpkens	610	15	Bert Timmermans	400
7	Michel van Krimpen	610	16	Theo Tromp	300
8	Ronald van Oort	610	17	Rolf Craanen	300
9	Hugo Prinsen	610	18	Kees Punselie	300

EUROPEES RECORD: WIJ MOGEN **HENK PLASMAN** FELICITEREN MET DE ERKENNING VAN ZIJN IN 1998 GELOPEN TIJD VAN 12.44.61 OP DE 3000 METER INDOOR. DEZE TIJD IS DOOR DE E.V.A.A. OFFICIEEL ALS EUROPEES RECORD ERKEND.

PROGRAMMA OLAT CLUBKAMPIOENSCHAP MAART-APRIL

Prestatietochten (puntenhonorering op uitslag per afstand)

11 maart	OLAT	20/35/50 km	700 pt	20= 1u.50m; 35= 3u.45m; 50= 5 u.16m
				(extra op uw resultaat: bonus 20 km + 150pt; 35 km + 250pt; 50 km + 400pt)
24 maart	De LAT: A'dam-Hoorn	42 km	Goud 200pt; Zilver 175pt; Brons 150pt; finish 100 pt	
14 april	KMS: wedstrijd/prestatie	80 km	max 1000 pt bij 7 u 45 min.	
21/22 april	Nacht van Loon op Zand		650 pt 125 km; 500 pt 117 km; 300 pt 106 km	

Lange afstand tochten (puntenhonorering bij afleggen van reglementaire afstand)

18 maart	OLAT	60 km tocht	bij finish 200 pt
30/31 maart	Euraudax Schaarsbergen	107/100 km	bij finish 200 pt + afstand
14 april	KMS: Kennedymars Sittard	80 km (zie boven)	finish 280 pt
27/28 april	RWV/WIK: Kennedymars Dordrecht	80 km	finish 280 pt
27/28 april	Zwolle	80/100 km	finish 280 pt

Attentie:

OLAT WANDELAARS AAN DE 60 KM TOCHT OP 18 MAART DIENEN HUN CONTROLEKAART TE LATEN AFTEKENEN BIJ DE RUSTPOSTEN EN PERSOONLIJK IN TE LEVEREN AAN DE FINISH

**Om te worden opgenomen in het clubkampioenschap moet u met het onderstaande rekening houden:
Voor de prestatietochten geldt de uitslagenlijst.**

14^e Bossche 100 26 – 27 januari 2001

Door Klaas Bakker

Eigenlijk is het voor de tweede keer de 13^e B-100, het parkoers is namelijk hetzelfde als dat van vorig jaar. Dat wordt dus om moeilijkheden vragen. Het wordt voor ons wel makkelijker, nu kunnen we niet verkeerd wandelen, dat denken we tenminste!

Het weer is in eerste instantie wel veel vriendelijker dan vorige keer, toen waaide ons op de dijk naar Heusden de veters uit de schoenen en hadden we later in de nacht veel regen. Maar net als toen, begint het ook nu weer te regenen, zodra we de eerste caférust op 30 km verlaten.

Het aantal deelnemers verschilt de laatste jaren niet zoveel, dat ligt zo tegen de 100, nu kwamen er 99 deelnemers aan de start. Het beginpunt is weer de kantine van voetbalvereniging Concordia, die op ongeveer 1500 meter achter het NS-station van 's Hertogenbosch is gelegen. Vanaf 20.00 uur worden de deelnemers afgehaald vanaf het station. Als we de kantine binnenkomen is het al druk, het zijn niet alleen wandelaars, maar ook mensen van de vereniging die een gezellige avond hebben met kaarten en biljarten. Er wordt flink gerookt en het is er benauwd.

Even voor 22.00 uur gaan we naar buiten, en na een korte toelichting door de organisator, Stichting de Bossche 100, vertrekken we met 99 deelnemers. Onder hen zijn een flinke groep Belgen, veel OLAT'ers waaronder zelfs een enkele Duitser. We vertrekken richting Heusden, het zijn hoofdzakelijk polder- en rivierdijken waarover we wandelen. Eenmaal in het stadje aangekomen gaan we buitenom langs de haven, over bruggetjes, trapje op en trapje af, onder historische vestingpoortjes door, hoekjes om, walletjes over, ook nog ergens een molenwiek gezien en wat kanonnen uit lang verlopen tijden. We bereiken echter

ongeschonden de overkant van dit oude vestingstadje.

Iets verderop is de derde wagenrust op ongeveer 22 km onder een viaduct. Nu volgt een gedeelte met een paar lange, rustige wegen naar de eerste caférust 'De Westhoek' in Drunen op 30 km.

Hier kunnen we bijkomen van de eerste kilometers, de kop is eraf. In het holst van de nacht vertrekken we, om een zaklantaarn bij de hand te hebben is nu wel handig. Het is oppassen geblazen langs die slootkantjes. Dan duiken we de bossen in, en bij iedere zijweg of kruising zoeken we de bomen en paaltjes af naar pijlen die ons de goede richting moeten wijzen.

Langs de Drunense Duinen wandelen we richting Efteling. De Drunense Duinen is 's nachts verboden terrein, maar als er straks weer daglicht is, mogen we er dwars doorheen lopen. Sinds we de binnenrust in Drunen verlieten, is het wat gaan regenen en dat doet het nog steeds. We zwerven verder door de bossen, over natte en modderige paden, ter afwisseling af en toe een fietspad of onverharde landbouwweg.

Nadat we weer drie wagenrusten gepasseerd zijn, wordt het tijd voor de tweede caférust, nu Café 'Boslust' in Udenhout op 59 km.

Voordat we hier aankomen, krijg ik mijn eerste inzinking. We bevinden ons op een brede grasstrook langs het water, de voeten worden kletsnat, er liggen takken dwars over de grasstrook, achter me 'hoor ik' iemand op z'n neus in het natte gras vallen, en in de verte worden we 'uitgelachen' door een bosuil.

De rust is niet ver meer, een laatste moeilijke passage door een boomkwekerij, vlak langs een sloot, brengt ons op de verharde weg waar, na 150 meter, de binnenrust ligt. Het is nog vroeg, plaats te over, de natte kleren worden over de ver-

warming gehangen. Er wordt soep besteld, nog wat eten, een colaatje. Alle vermoeidheid is vergeten, de schoenen zitten als gegoten aan m'n voeten, niets aan doen dus, trouwens alles daar beneden is te vies om aan te pakken.

Als we hier, een half uurtje over het tijdschema vertrekken, is het buiten alweer licht geworden. Het is nog steeds nat. We steken de weg over en gaan het bos in. We treffen hier vooral drassige en modderige paden. De wandelaars, die net droge sokken en schoenen hebben aange-trokken, zien al meteen geen verschil meer met hun oude spullen, - en we hadden ze nog zo gewaar-schuwd -. Ergens komen we op een smal bospaadje, en volgens de routebeschrijving kunnen we dat heel lang blijven volgen, bijna tot de volgende wagenrust bij 'Bosch en Duin'.

Daarna 'groene route, bospaadje bij blauwpaaltje met gele stip, groen paaltje, rode route, later ATB-fietspad volgen, blauw-oranje route', het wordt zo langzamerhand 'groen en geel' voor onze ogen tot we straks de derde caférust zullen bereiken. Maar tussen de wagenrust bij 'de Roestelberg' - een steile zandheuvel - en Giersbergen wordt het zwaar. Op de achtste wagenrust is de rijstetap met krenten en rozijnen nog niet klaar, dat is een tegenvaller. Ik heb me er zo op verheugd. Prompt daarna komt dan ook m'n tweede inzinking 'hongerklap'. Nu houd ik er wel rekening mee dat dit kan gebeuren, dus zo ongeveer alles opgegeten wat ik bij me heb: stroopwafels, kleine marsjes, gedroogde abrikozen, en nog wat water gedronken. Langzaam kom ik weer op krachten, maar net op tijd om enkele zandverstuivingen te nemen.

Bij drie caférusten kunnen - de liefhebbers - nog enkele kilometers extra maken, drie keer een ommetje

van ±3 km, om de totale afstand van 110 km te laten meetellen voor de Long Distance Walker speld. Dertig deelnemers doen hieraan mee, en dat lukt hen bijna allemaal.

In 'De Drie Linden', na een kop koffie met een Udenhoutse broeder gaat het weer, en zijn we klaar voor de laatste 16 km.

Door de bossen, met goed begaanbare paden en verharde wegen, komen we bij 'De IJzeren Man' - een bekende recreatieplas bij Vught -. Daarna gaan we nogmaals het bos in, achter de kazernes langs en dan

rechtsaf naar de laatste en 11^e wagenrust, waar we toch nog onze rijstepap met krenten en rozijnen krijgen. Dan gaan we de brug over het afwateringskanaal over richting Den Bosch.

In het laatste stuk door de polder voel je dat het kouder wordt, de regen spettert nog wat en de wind steekt op. Nog even een paar straten nemen en we zijn 'binnen', om even na 16.00 uur.

Even afmelden, en dan zo vlug mogelijk de douches opzoeken. De schoenen worden eerst buiten door

de schoenenborstels gehaald, het helpt iets. In de kleedkamer gaan ze uit, ze zijn loodzwaar geworden. Ik heb zwarte sokken aan, die zien er dus nog schoon uit.

Na de douche gaan we nog even naar binnen om iets te drinken en na te praten over de beleefde avonturen. Er zijn veel OLAT'ers naar hier gekomen, ook omdat de verzorgingsploeg en organisatie voornamelijk uit OLAT-mensen bestaat.

In de voorste gelederen zagen we: Kees Lambregts, Theo Klanke, Hugo Prinsen, Sjef Koolen, Frits Mennen, Klaas Bakker en met nog enkele wandelaars erbij (die er nu niet waren, zoals: b.v. Frits van Duijnhoven en Paul Canters) hebben we straks een paar goede ploegen bij de 15 uur van Loon op Zand.

Als beloning krijgen we o.a. een 'Bossche Bol', die ik mee naar huis neem voor de vrouw, kan ik volgend jaar zonder veel moeite weer van de partij zijn.

ZEER GESLAAGD TRAININGSWEEKEND

Door Theo Tromp

Begin januari werd weer het jaarlijks trainingsweekend georganiseerd. De grote motor achter dit gebeuren is Henk Plasman met natuurlijk de steun van zijn vrouw Gea. Henk verzorgt de training van de snelwandelaars. Verder zijn actief: Philip Krul - RWV-, die de jeugd onderhanden neemt en Paul Koks - PSV -, die de andere wandelaars begeleid.

Naast Gea Plasman vinden we verder in de verzorging ook Els Lambregts en Tini Koolen.

Het lag in mijn bedoeling om ook zelf aan dit weekend deel te nemen, maar helaas moest ik hiervan afzien wegens werkzaamheden. Toch ben ik nog even naar Wintelre gereden om even de sfeer te proeven, en gelukkig zag ik weer vele

bekende gezichten.

En de goede sfeer was er zeker, men was vol enthousiasme en druk aan het trainen. Het weer zat ook mee. De zon scheen volop.

Er was grote belangstelling voor deze trainingsstage, maar liefst 41 personen namen deel aan dit weekend. Ook OLAT was goed vertegenwoordigd met 16 leden, er was een groot aantal wandelaars, die voor een tweede maal of meer deelnamen aan ons trainingsweekend, dat voor de 10^e keer werd georganiseerd.

Tussen de trainingen door kwamen even thee drinken. De kampeerboerderij 't Caves is een ideale gelegenheid voor het houden van zo'n weekend, en ligt direct bij de natuur. Helaas heb ik, door tijdgebrek, niet veel van dit weekend kunnen proeven, maar hopelijk heeft een van de deelnemers een verslag van dit weekend ingestuurd. Na de training was iedereen erg hongerig en de keukenprinsessen hadden een goed vullende maaltijd bereid, die er prima inging.

Naast de training werd er ook voldoende gedaan aan ontspanning. Er werd druk getafeltenist, geschaakt en gekaart.

En met enige spijt moest ik afscheid van het gebeuren nemen, maar in de overtuiging dat we met deze weekenden op de goede weg zijn. Noteer voor het 11^e weekend alvast het tweede weekend van januari

2002 in je agenda en geef je op bij Henk.

Henk en Gea bedankt voor jullie inzet in deze voor jullie zeer moeilijke periode.

PROGRAMMA SNELWANDELEN

DATUM	PLAATS	CLUB	Afstand	Bijzonderheden
11/3	St-Oedenrode	OLAT	1-5-20-35-50 km	Sporthal "Kienehoef", Frederikstraat 41, Sint-Oedenrode: 35-50km om 11.00uur; 20 km 12.30 uur; 1-5 km om 11.45 uur. Starttijden precies en een half uur voor start melden. Deelname: OLAT-leden met herkenbaar embleem of shirt GRATIS
18/3	Rotterdam	RWV	1 uur	Uurwedstrijd snelwandelen op de kunststofbaan aan het Langepad in Rotterdam-Kralingen.
24/3	Amsterdam	Zaanland	1000 m	Meerkampen indoor snelwandelen voor pupillen en junioren in de sporthal op sportpark 'Ookmeer'
8/4	Tilburg	Attila		Baanwedstrijden snelwandelen
27/4	Zaandam	Zaanland	1 en 3 km + het uur?	Baanwedstrijden snelwandelen. Start om 20.00 uur
29/4	Schoonhoven	Avantri	30 km en korter	Wegwedstrijden, ook dames en jeugd.

WANDELEN OP DINSDAG

Voor wie het maar weten wil:

Wij zijn een spontaan gegroeide groep lieden die onder de vlag van OLAT graag om de week in gezelschap een dagje gezellig wandelen. We hebben leden noch bestuur.

Niettemin voelen de initiatiefnemers van het eerste uur hun verantwoordelijkheid en het is om die reden, dat het goed is om enkele ongeschreven spelregels eens op 'n rijtje te zetten.

Dit is vooral gewenst omdat steeds meer deelnemers zich aanmelden om ook eens 'n tocht 'vlak voor hun huisdeur' te organiseren.

- We starten klokke tien, voorzien van leeftocht en laten het hondje thuis.
- De wandeling bedraagt \pm 20 km; het tempo \pm 5 km/h.
- De wandeling ligt globaal tussen Weert, Tilburg, den Bosch en de grensstreek.
- Er moet 'n routebeschrijving voorhanden zijn, óók als er wordt geïmproviseerd.
- De verantwoordelijke gids gaat altijd voorop en zijn secondant voert de achterhoede om eventuele dwaalgasten in het gareel te houden; splitsing van de groep zal in principe worden vermeden.
- Voortaan zal de verantwoordelijke gids ook zijn route voorlopen ter vermijding van verrassingen en proberen een gastvrij café, liefst bij de start, te vinden; dat laatste kan niet worden gegarandeerd.
- De wandeling heeft 'n recreatief karakter met ruimte, dus tijd voor 'n bezienswaardigheid. De ervaring leert, dat vooral tijdens een tocht 'vlak voor de huisdeur' niet alleen wat te zien en te horen is, maar dat daarvoor veel belangstelling wordt getoond. Ach, van 'n ongeïnteresseerde wandelaar wordt wat aanpassing verwacht zoals dat ook wel eens geldt voor 'n hardloper.

Onderstaand volgt het programma voor april t/m juli, dát voor augustus en september verschijnt in juni a.s.

Wie zich de NS-wandeling over de Hollandse Kade weet te herinneren kent het verlangen van een aantal deelnemers om nog eens een tocht te organiseren in een landschappelijk ander gebied. Welnu, 2 oktober staat een tocht door het Savelsbos op het programma.

Startpunt is dan N.S. station Maastricht en eindpunt station Eijsden.

Voor deze 'vroeg'herfstwandeling wordt de starttijd verschoven naar 10.30 uur i.p.v. 10.00 uur.

Wij wensen u veel wandelgenot.

Christiaan Koehler

VOORJAARPROGRAMMA 2001 DINSDAGWANDELEN

DATUM	ROUTE	START	PLAATS
20 maart	Slibbroekroute	Kerk	Middelbeers

03 april	Mispeleindroute	Kerk Dorpsplein	Lage Mierde
17 april	Drunense duinen	Café De rustende Jager, Oude Bosse Baan 11	Udenhout
1 mei	Maashorst	Bezoekerscentr. Slabroek, Erenakkerstraat 5	Nistelrode
15 mei	Mildertroute	AC Restaurant A2, (komend vanaf Eindhoven aan de <u>rechterkant</u>)	Nederweert
29 mei	Beerentocht	Rest. Van Haandel, Hertog Janplein,	Erp
12 juni	Hondsbergroute	N.S.Station	Oisterwijk
26 juni	Heidetocht	Startpunt is nog niet bekend!	Zie ons volgende nr.!
10 juli	Waterlelieroute	Gemeentehuis, Petrus Dondersstr. 1	St. Michielsgestel
24 juli	Beemdenroute	Café de Gouden Leeuw, Jan Smuldersstr. 24	Vessem

Meer informatie?

Bel Jos ☎ 0495-535848 of Truus ☎ 040-2110413.

GEEN

THEO TROMP GETEMD TUSSEN OMHEINING MILITAIR KAMP

Theo Tromp is gewend op pad te zijn. Wandelschoenen aan, de paden op, de lanen in. Nu gaat hij op pad in het buitenland, maar zonder wandelschoenen. Zijn nieuwe werkgebied is Bosnië, waar hij als beroepsmilitair voor de S-For 10 de restaurant- en kantinezaken beheert. Hij is chef hofmeester en zorgt, dat de 750 Nederlandse manschappen, wat Bulgaren en Engelsen voorzien worden van hun natje en droogje. Voor het eerst in zijn leven loopt Theo Tromp tegen een nauwelijks te nemen barrière op.

WANDELSCHOENEN VOOR BOSNIË

'te gast bij.....'

Door Wim Breedveld (voor Op Goede Voet, KNBLO).
Foto's Geert Verhaar

WEERT - Als we samen door het centrum van Weert stappen, praat Theo Tromp onafgebroken voort. Zijn pas is stevig. Althans voor de minder doorgewinterde wandelaar. Voor hem is het een lichte tred.

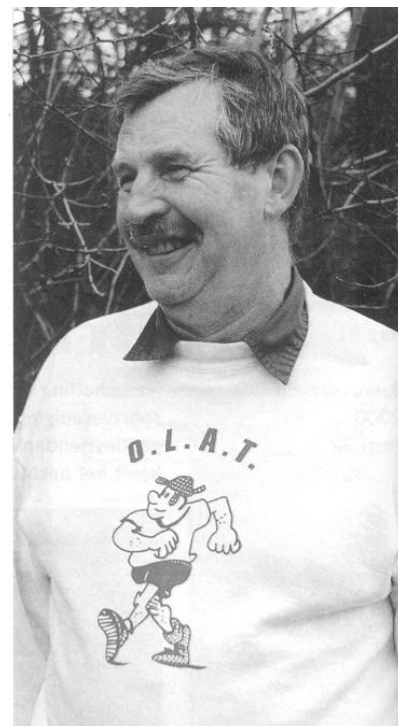
Hij is gewend aan een tempo van tussen de 7 en 8 kilometer per uur en dat kan hij uren lang volhouden. Honderd kilometer, honderd Engelse mijl, Kennedymarsen van tachtig kilometer; daar draait hij zijn hand niet voor om. Maar voorlopig is hij dan toch getemd door de omstandigheden.

Het zit er niet in, dat hij vanuit het basiskamp in het Bosnische Bugojno het op zich lieflijke, heuvelachtige groene landschap van Bosnië te voet zal kunnen verkennen.

Theo Tromp: "Nee dus. Als we er op uit willen gaan om wat omgeving te verkennen, dan moet er eerst een zogenaamde sociale patrouille voorop gaan. En die kunnen pas weer op stap als de Engelse schoonmaakploeg, de mannen die de mijnen moeten ruimen, zijn werk gedaan heeft. Ik zal me dus fit moeten houden met de daarvoor beschikbare fitness-apparatuur in het kamp zelf".

We praten rustig verder in de stationsrestaurant van Weert, waar alleen treinen nog stevig tempo maken. De toekomstige relatie met wandelen zal vooral via de laptop gaan voor deze wandelaar pur-sang: "Daarmee kan ik in ieder geval actief blijven in het wandelgebeuren, wat administratief bezig blijven voor OLAT."

Hij beaamt, dat hij niet vrijwillig voor dit verlengstuk van zijn militaire loopbaan heeft gekozen: "Maar ik zie er ook weer niet tegenop".

Na 33 dienstjaren meende hij vervroegd uit te kunnen treden, maar toen kwam toch plotseling nog de aanwijzing voor dienst in Bosnië. De vroegere kok, inmiddels opgeklommen tot chef hofmeester in de rang van adjudant, gaat nu werken onder totaal andere omstandigheden dan hij gewend is op de KMS (school voor onderofficieren) in Weert.

DUIM OP LEEFTIJD

Eerder werkte hij in Oirschot en Leiden, vlak bij zijn geboorteplaats Den Haag. In die stad maakte hij ook zijn eerste wandelkilometers; als lid van een korfbalvereniging, want een wandelvereniging wist zijn moeder niet te vinden. Toen was hij elf. Maar toen hij op een goede dag de Hoefkade achter zich liet om met zijn korfbalcluppie mee te doen aan een wandeltocht, was het bekeken. Van de begrensde vakken van het korfbalveld trok hij het vrije pad op. Hij maakte ook kennis met Jan de Vries en de vereniging de Haagse Wandelvrienden. Op zijn twaalfde liep hij in Loosduinen al zestig kilometer. "Daarvoor moest je toen nog medisch gekeurd worden. Dan kreeg je een kaart met daarop je leeftijd. Bij controles hield ik angstvallig mijn duim op het plekje waar mijn leeftijd vermeld stond. Ik had dan wel de hele tocht van zestig kilometer de zenuwen, dat ik alsnog van

Even rust tijdens Parijs-Amsterdam

het parkoers gehaald zou worden".

Na zijn eerste Vierdaagse van Nijmegen verwisselde hij de Haagse Vriendenclub voor RWV en toen hij in 1974 naar Oirschot werd overgeplaatst, werd hij lid van een vereniging in de buurt. Dat werd dus OLAT, waarvan hij nog steeds lid is.

AFSTAND EN TEMPO

Hij was inmiddels verslingerd geraakt aan de lange afstanden en aan het tempo lopen. Waarom juist dit element van de wandelsport, duur en tempo? "Ja, dat lag me goed en voor mij was ook belangrijk, dat je steeds dezelfde mensen tegenkwam. Het is niet zo'n grote groep, die deze tak van de wandelsport beoefent, maar wel een hechte groep. Met deze mensen trainde je ook, bijvoorbeeld voor de teamkampioenschappen die toen nog werden gehouden".

Hij loopt graag lange trajecten, zoals een Parijs-Amsterdam of Amsterdam-Leeuwarden. Maar Theo Tromp beseft ook, dat een 100 km of 100 mijltocht moeilijker te organiseren is, wanneer de afstand van stad naar stad loopt in plaats van de gebruikelijke kilometer of tien mijl: "Die rondjes zijn voor de organisatie en makkelijk te Je hoeft niet steeds mee te verkassen met nog eens uitwaaiert." "En verzorging is nu tochten. Als ik een 100 mijl loop, dan zijn dat rondjes van tien mijl. Dat betekent voor mij twee uur lopen. Dan korte rust en eten en drinken en weer verder. Doorgaans ben ik voor die twee uur al weer klaar met mijn rondje. Maar ik heb het ook meegemaakt, dat ik in de buurt van Leicester (Skegness) liep en de verzorging op dit traject ontbrak. Gevolg van een lekke band van de verzorger. Toen moest ik een boerderij zien te vinden om mijn nodige drinken te krijgen. En dat kan niet op zo'n prestatietocht".

↑ MARKERING GRAAF VAN HORNE PAD WEERT.

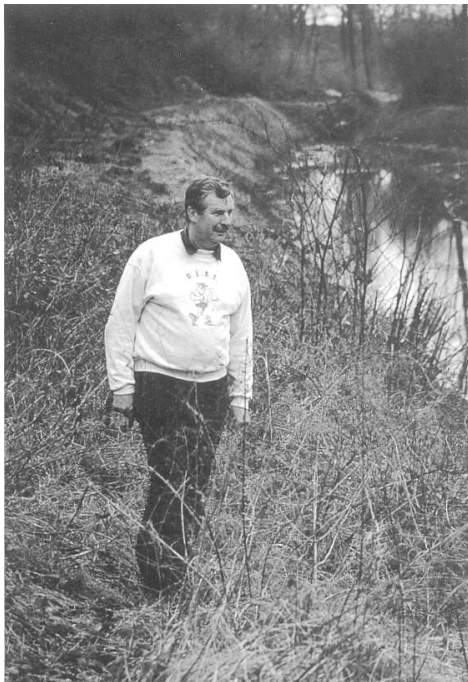
← 28 UUR ROUBAIX.

kelijke rondjes van tien makkelijker controleerbaar verzorgen ook. een groep lopers, die dan ook eenmaal belangrijk op die

RECREATIEF WANDELEN

Overigens is Theo Tromp niet louter gefixeerd op de lange afstanden. Hij is ook te porren voor een gezellig wandelweekend met medeleden van zijn vereniging of zo maar wat mensen, die intekenen voor een mooi weekend of een wandelweek, waarbij minder gelopen wordt. In de Ardennen trekt hij regelmatig op met mensen, die 15 tot 35 km per dag lopen. Dan wordt ook samen gegeten, waarbij kok Theo Tromp voor de warme hap zorgt: "ik heb ooit elders voor 80 man een grote pot chili con carne klaar gemaakt. Laatst zijn we nog een week in de Eifel geweest met een groep wandelaars".

Hij doet dat zeker niet om maar te kunnen koken, maar om bij mensen drempels weg te halen en ze te begeleiden in de wandelsport. Recreatief en sportief wandelen is bij hem en de vereniging OLAT goed gemengd en Theo Tromp houdt van beide vormen van wandelsport.

TRAININGEN

Hij weet zeker, dat er nog veel belangstelling is voor groepsbinding in de wandelsport. Maar dan moet ook wat meer geboden worden dan het louter organiseren van een wandeltocht.

"Als ik zie hoeveel oud-atleten bijvoorbeeld zijn gaan wandelen. Die hebben zelf

verstand van training, interval en andere trainingsvormen. Hebben dus geen wandelvereniging nodig. Het hele trainingswerk van de grote wandelsportorganisaties is veronachtzaamd. Dat geldt zowel voor de NWB als de KNBLO. Ze hebben ook geen technische knowhow opgebouwd, laat staan uitgezet. Ik zelf doe nog wel aan conditietraining. Kilometers maken doe ik wel tijdens de grote tochten. Maar echt aan je conditie werken vraagt iets anders. De bonden hebben daarvoor nauwelijks begeleiding geïnitieerd. Daarom blijven de oud-atleten ook het liefst bij hun oude atletiekvereniging, die steeds meer wandelgroepen formeren. Dat geldt trouwens ook voor andere sportverenigingen. Als een wandelvereniging niet meer is dan een kanarievereniging met een

wandelgroepje, dan bied je een sportieve wandelaar ook te weinig".

Hij vindt dat de georganiseerde wandelsport veel meer sportieve uitstraling moet krijgen en meer uitdagingen moet bieden. Hij denkt en verwacht, dat veel prestatie-lopers veel goed werk kunnen doen, door dit door te geven aan jonge wandelaars of recreanten. Hij zelf wil dat graag doen. Hij is nu eenmaal een wandelfanaat. Als hij de Vierdaagse loopt, de 4x50 km dus, zal hij niet in de kleine uurtjes starten. Hij helpt eerst wat bij de OLAT-verzorgingspost en gaat pas tegen zeven, halfacht op pad. Heerlijk rustig, zegt hij. Hij zorgt er alleen voor net voor de controle binnen te zijn.

Hij loopt niet echt warm voor de IML tochten: "Die moeten eerst maar zorgen voor meer zorgvuldige afweging van de kwaliteit van de tochten. Daar mankeert nog wel het een en ander aan. Mijn favoriete wandelstek is nog steeds Wales, waar je nog ruige veenmoerassen tegenkomt en de trajecten door kleinschalige landschappen slingeren". Zijn buitenland nu is echter heel klein; ingeklemd tussen hekken en afscheidingen.

En daarbuiten liggen landmijnen.

Vernieuwde wandelgids Twentepad

Op 9 februari j.l. is de vernieuwde wandelgids van Streekpad 2 Twentepad gepresenteerd. Dit gebeurde tijdens de Op Pad beurs in Den Haag. Het Twentepad is 85 km lang. In deze derde uitgave zijn enkele routewijzigingen doorgevoerd en is enige praktische informatie toegevoegd met betrekking tot openbaar vervoer en overnachtingsmogelijkheden.

Evenals alle streekpaden is ook het Twentepad geelrood gemarkeerd. Het is een rondwandeling tussen Almelo en Oldenzaal en gaat hoofdzakelijk over stille, onverharde paden. De indrukken die de wandelaar onderweg

zal opdoen, geven hem een beeld van landgoederen als Singraven en Huneborg, maar ook natuurgebieden als het Springendal en de oevers van Dinkel zullen de wandelaar imponeren. Even wordt de grens met Duitsland gevolgd en de beklimming van de 70 meter hoge Galgenberg maken deze wandelroute spannend.

Onderweg enkele fraaie stadjes als Ootmarsum en niet te vergeten de 7 nieuwe paalkampeerlocaties.

Terecht staat geschreven: 'Het noordoosten van Twente leent zich bij uitstek voor een voettocht. Het landijs boetseerde er golvende heuvels, de mens bracht er met

moeizaam handwerk kleine stukjes woeste grond in cultuur.'

Het Twentepad is een aanrader en is te koop bij het Wandelplatform-LAW, VVV en ANWB, en op bestelling ook in de OLAT-boetiek. Prijs: f 19,50

100.000 km. wandelen - Charles Holemans

Eind november 2000 zijn volgende titels in de dagbladen gesignaleerd:

'Mijn dochter vroeg of ik eens wilde mee gaan' (Het Nieuwsblad)

'Zoef de Haas, stapt 100.000 kilometer in twintig jaar' (Het Laatste Nieuws)

'Twee keer te voet rond de aarde' (Het Volk)

Gedurende de Blankenbergse Stormtocht op zondag 26 november heeft Charles Holemans de legendarische kaap van de 100.000 km wandelen overschreden. Burgemeester Ludo Monset overhandigde hem de medaille 'Vlaanderen 2002' en van Noëlla De Brabander, namens de Blankenbergse Tweedaagse, kreeg hij een mooie ruiker bloemen. VWJL voorzitter Willy Casier en IML voorzitter Luc Henau waren er ook om hem te feliciteren.

Hoe is het begonnen?

Charles Holemans, die zopas zijn zeventigste verjaardag vierde, ontdekte pas 22 jaar geleden de wandelsport. Begin mei 1978 vroeg zijn dochter Chantal of hij niet met haar zou deelnemen aan de Tweedaagse Voettocht. Charles werd door het wandelen zo gefascineerd dat hij de afstanden steeds heeft opgedreven en steeds maar nieuwe horizonten heeft opgezocht.

Hoe het groeide?

Van 20 km per tocht is hij geëvolueerd naar een fervente lange afstandswandelaar met een maximum van 200 km. Zijn eerste '100 kilometer' legde hij af tijdens de Nacht van Vlaanderen in 1980. Vorig jaar nam hij deel aan een pelgrimstocht van Oostenrijk naar Vlaanderen over een afstand van 900 km. Volgend jaar wil hij van Frankrijk naar Vlaanderen wandelen over een afstand van 1.000 km. In Europa is hij internationaal een gekende wandelaar o.a. in Engeland, Ierland, Nederland, Slovenië, Oostenrijk, Italië, Noorwegen, Finland, Griekenland (Rhodos), Duitsland, Tsjechië, Zwitserland, Denemarken, Frankrijk, Groothertogdom Luxemburg en uiteraard ook in België. Een nominatieve lijst is niet te publiceren. Maar ook buiten Europa wandelde hij reeds in Canada, Korea en Japan.

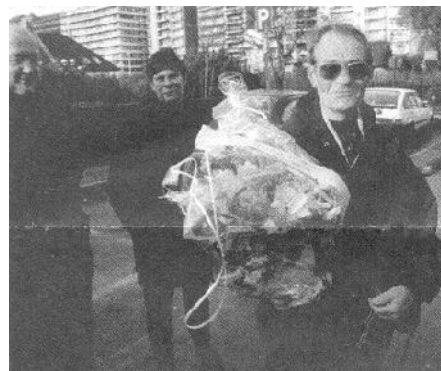
Wat brengt de toekomst?

Op de vraag wat de toekomst brengen zal was zijn antwoord kort en bondig:

'Zolang mijn voeten mee willen, blijf ik wandelen.'

Waarom?

'Wandelen is een sport waarbij je veel vrienden maakt'. 'Een stevige Grimbergen bij aankomst doet wonderen.'

WANDELVIERDAAGSE IN DE TORNIO VALLEI (uitsluitend ter informatie)

Wandelen in de vallei van de rivier de Tornio, één van de grootste vrij stromende rivieren van Europa. De rivier is beroemd om haar vele stroomversnellingen waardoor het een eldorado is voor

liefhebbers van raften of wildwaterkanoën. Ook bij de vissers zeer geliefd: vele grote zalmen wachten om verschalkt te worden. De rivier vormt tevens de natuurlijke grens tussen Zweeds en Fins Lapland met prachtige bossen en ook toendra's.

In dit fraaie landschap wordt inmiddels jaarlijks de Arctic Circle March georganiseerd.

Deze vierdaagse tocht wordt geheel gelopen boven de poolcirkel. Een werkelijk bijzondere ervaring; vrijwel de gehele nacht blijft de zon schijnen en de temperatuur is aangenaam zowel overdag als 's nachts.

Vanuit Nederland organiseren wij een speciale reis in combinatie met deze unieke 4-daagse.

Programma:

15 juni. Om 11.55 uur vertrekt u per Finnair (AY842) van Amsterdam naar Helsinki waar u overstapt en doorvliegt per AY 429 naar Rovaniemi, de hoofdstad van Fins Lapland. Aankomst om 17.20 uur. Per touringcar naar Pello, een plaatsje aan de Tornio.

Diner en overnachting in Hotel 'Pellonhovi'.

16 juni. Ontbijt en diner in Pello. De gehele dag om uit te rusten en voor te bereiden op het eerste traject van de Artic Vierdaagse.

Omstreeks 22.30 uur vertrekt u naar Antajärvi in Zweden: het vertrekpunt van de vierdaagse.

17 juni. 00.01 uur Start van de 1^e etappe van 33 km. Deze loopt via Pullinki (de berg waarop in de winter de Finse wereldkampioen skiën, Kalle Pallander, traint.), Svanstein naar Pello.

09.00 uur sluiting finish.

Dag verder vrij. Ontbijt en diner in uw hotel.

18 juni. Al om 06.00 uur is de start van de tweede etappe. De tocht van 31 km loopt vandaag via Korpikoski en Turtola naar Tuomaan Paja. Finish sluit om 14.00 uur. Diner en overnachting te Pello.

19 juni. Ontbijt en vervoer naar het startpunt.

12.00 start derde etappe (35 km) via Kaulinranta en Aavasakse naar Kuivakangas. Finish sluit om 21.00 uur.

Overnachting in Pello

20 juni. Ontbijt. In de middag vervoer naar de start van de vierde en laatste etappe.

Vertrek om 18.00 uur vanuit Kuivakangas voor een wandeling van 41 km waarvoor 12 uur wordt uitgetrokken.

21 juni. 06.00 uur. Aansluitend vervoer naar Pello. Nog een gehele dag in Pello. Diner en overnachting in Hotel 'Pellonhovi'.

22 juni. Ontbijt en in de loop van de ochtend vervoer naar Rovaniemi.

Vertrek om 14.00 uur per AY 429 naar Helsinki en aansluitend per AY 845 naar Amsterdam.

Reissom f. 1.839,-- per persoon.

Inbegrepen: Vliegreis, transfers, verblijf in Hotel 'Pellonhovi' op basis van Halfpension in een tweepersoonskamer met douche en wc (toeslag éénpersoonskamer f 290,-- per kamer), inschrijfgelden vierdaagse, warme dranken tijdens de tocht alsmede hapjes als banaan, tomaat, komkommer etc.

Deelnemers ontvangen een medaille en een zg. Poolcertificaat.

Niet inbegrepen: luchthavenbelastingen, verzekeringen en uitgaven van persoonlijke aard.

Inlichtingen: Norvista, ☎0900-2025059 Internet: www.norvista.nl

PELGRIMSTOCHT NAAR WILLIBRORDUSKERKJE WAALRE

Uit het Eindhovens Dagblad door: Annelies van der Woude

Eindhoven – Geïnspireerd door een pelgrimstocht met een groep naar het Italiaanse Assisi in oktober vond pastoraal werker Dora Kruijer van de Catharinakerk dat ze ook best dichterbij huis met mensen op pelgrimspad zou kunnen gaan. Op haar initiatief vond daarom onlangs voor het eerst zo'n pelgrimstocht plaats vanuit de Sint Cathrien in Eindhoven naar het Willibrorduskerkje in Waalre.

De tocht stond open voor iedereen, ook voor niet-kerkelijken. De belangstelling bleek aanzienlijk. Een bont gezelschap van zo'n dertig personen bleek vroeg opgestaan om mee te gaan. Voorafgaand aan de tocht vond om negen uur een korte viering plaats, met liederen en een tekst (van Franciscus van Assisi) om over na te denken. De lucht was grauw, de grond nat en de regen viel onophoudelijk. Maar geklaagd werd er niet, zelfs niet door de zwerver met een doorweekte

bodywarmer of de verstandelijk gehandicapte vrouw die het in een rolstoel zonder paraplu of regenkleding moest stellen. Al lopende ontstonden gesprekken, lichtig of diepgaander.

Ongedwongen

Godelieve de Vries (45) liep mee omdat ze zulke goede ervaringen heeft opgedaan met de gezamenlijke wandelingen in Assisi. 'Het is heel ongedwongen en tegelijkertijd heel boeiend', vertelde ze, 'tijdens de wandeling heb je tijd voor elkaar en je heb tijd om over dingen na te denken.'

Haar partner, Frits van Buul, vertelde dat hij zich eerst afvroeg wat hij in deze tijd nog kon met het gedachtegoed van Franciscus van Assisi. 'Door die pelgrimstocht in oktober, tijdens bezoeken aan kluzenaars en kloosters, leer je meer over zijn opvattingen over het leven. En dan blijken zijn normen en waarden nog steeds van heel wezenlijke betekenis te zijn.'

Nieuwe impuls

Het verhaal van Franciscus is het verhaal over een rijke koopmanszoon die er achter kwam dat zijn geld, bezit en macht hem niet gelukkig maakten. Een ontmoeting met een melaatse man bracht een ommekeer in zijn leven: voortaan zette hij zich in voor de lijdende medemens. Sjors Folmer, onder meer als vrijwilliger actief in de Cathrien, hoopt dat de pelgrimstocht het geestelijke leven een nieuwe impuls zal geven. 'We zijn voortdurend op zoek om

nieuwe vormen van zingeving te vinden. We willen daarbij heel laagdrempelig zijn. Het doel is niet om zieltjes te winnen.' Ad Bossers, die nooit in de kerk komt, vertelt: 'Als je mensen oppervlakkig kent heb je snel vooroordelen. Door

dingen samen te doen leer je elkaars kwaliteiten en talenten.'

Na een korte bijeenkomst in het Willibrorduskerkje was er nog gelegenheid om na te praten in een plaatselijk café.

Hans Kutscha (37), die samen met een vriend en zijn dochtertje Miloe

(6) mee heeft gelopen, is van plan om de volgende keer – 1 april – weer mee te gaan.

'Dit zijn mooie momenten waarop je even tot rust kunt komen.

Momenten waarop je stilstaat bij belangrijke dingen. En het is nog gezellig ook.'

Bergwandelen en trekking

Jaarlijks bezoeken honderdduizenden Nederlanders bergachtige gebieden voor een vakantie. Bij de voorbereiding van zo'n reis lijkt het onlangs verschenen boek 'Bergwandelen en trekking' veel houvast te geven. 'Alles over het maken van tochten in de bergen', als 'ondertitel' belooft veel goeds. Volgens Nico de jong, voorzitter van de Nederlandse Klim- en Bergsport Vereniging (NKBV), maakt de inhoud die belofte ook waar.

'Hiermee is een standaardwerk toegevoegd aan de in de Nederlandse taal beschikbare bergsportliteratuur en wordt een grote hoeveelheid kennis en informatie over de bergsport verder ontsloten', aldus De

jong. Hij benadrukt dat de schrijver, Karl Schrag 'zonder twijfel beschikt over de meest recente kennis van opleiding en veiligheid in de bergsport'.

Alpiniste Frederike Bloemers is ook complimenteus. Het boek biedt veel waardevolle aanbevelingen en belangrijke achtergrondinformatie om beslagen ten ijs de bergen in te gaan", benadrukt Bloemers.

De schrijver steekt in het eerste hoofdstuk de beginnelingen een hart onder de riem met de mededeling dat bergwandelen 'wat de bewegingen betreft uiterst eenvoudig is te leren'. Hij legt ook gedetailleerd uit waar je op moet letten bij tochten over alpenweiden, rotsblokken en

sneeuwvelden. Ook het oversteken van bergbeken komt aan bod.

Verder in het boek uitvoerig aandacht voor hulptouw, zekeringsmethoden en het gebruik van pickel en stijgijsers. Schrag besteedt ook veel aandacht aan de voorbereiding van bergwandelen. Hij heeft praktijktips om de tactiek te bepalen bij het bergwandelen. Bij de theoretische basiskennis komen onder meer weerkunde en oriëntering aan bod. De foto's zijn niet alleen sfeerbepalend maar ook verhelderend.

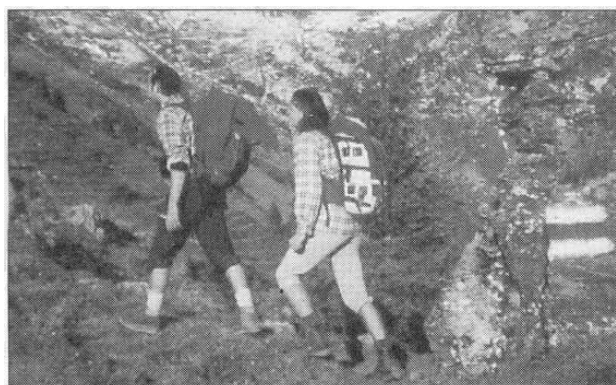
Bergwandelen en trekking.

Schrijver.. Karl Schrag. Uitgever: Bosch en Keuning (Trion Uitgevers). Prijs: 39,90 gulden. ISBN.. 9024605946.

Wat te dragen bij wandeltochten

WEERT - Ik ga op vakantie en ik neem mee. Een leuk spelletje om te spelen, maar niet echt een gemakkelijke vraag. Want wat neem je mee om je wandelvakantie zo comfortabel mogelijk te laten verlopen? Wie echt ongestoord wil genieten van zijn vakantie zorgt voor het juiste materiaal. Schoenen, kleding, en rugzakken die zowel functioneel zijn als kwaliteit garanderen. Aan de basis van elke geslaagde voettocht staat de schoen. Maar welke schoen? Om te voorkomen dat mensen met het verkeerde kaliber schoen de deur uitgaan worden wandelschoenen in gebruikscategorieën ingedeeld, categorie A t/m D. De allerlichtste en allersoepelste wandelschoen bedoelt voor lange wandelingen op gemakkelijke paden zijn A-schoenen. Typische A-schoenen zijn lage wandelschoenen met een soepele zool en een beperkte mate van steun aan de enkel.

De berg- en wandelschoen bij uitstek is de B-schoen. Zolang er nog sprake is van een pad, ook al gaat het flink omhoog en omlaag, kan je met een paar schoenen uit deze categorie prima uit de voeten. De B-schoen is in alle opzichten steviger uitgevoerd dan de A-schoen. De zool en het bovenwerk is stijver en steviger, zodat de voet en de enkel meer steun hebben.

Zodra het wandelen langzaam overgaat in klimmen is een schoen uit de C-categorie op zijn plaats. De C-schoen vormt de overgang tussen de bergwandelschoen en de 'echte' bergschoen bedoelt om te klimmen. De C-schoen is aanzienlijk robuuster dan een B-schoen met als belangrijk verschil dat de zool van, de B-schoen nog enigszins buigbaar is, terwijl dat bij de C-schoen aanzienlijk minder is. Tevens zijn de C-schoenen geschikt voor 8 punt stijgijsers. Voor een bergsportcursus voor beginners of een eenvoudige normaalroute naar de top, heb je een D-schoen nodig. Een D-schoen heeft een stijve zool en een stevige hoge schacht. Daarnaast zijn

ze geschikt voor 12 puntige stijgzijzers. De keuze van een geschikte wandelschoen hangt dus geheel af van de plaats en omgeving waar u gaat wandelen. Een merk dat gehoor geeft aan de vraag van de wandelaar is LOWA. In 1923 is LOrenz WAgner begonnen met het vervaardigen van hoogwaardige functionele wandelschoenen. Sindsdien is LOWA het synoniem voor kwaliteit, pasvorm en comfort. Of u nu gaat wandelen langs het strand, in Limburg of op de Veluwe, of op vakantie naar de Alpen of naar een verre bestemming LOWA heeft altijd de perfecte schoen voor u. Naast de schoen is de kleding van de wandelaar van belang, Over de manier waarop de actieve buitensporter zich het beste kan kleden, bestaat weinig onenigheid: volgens het drie lagen systeem. Elke laag heeft een an-

dere functie. Samen vormen ze een kledingssysteem waarmee je weer en wind comfortabel kunt trotseren, van frisjes tot arctisch koud. Het drie lagen systeem bestaat uit:

1. Een onderlaag die zorgt voor een snelle afvoer van transpiratievocht en waarvan de textielvezels geen vocht absorberen.
2. Een tussenlaag die stilstaande lucht vasthoudt en daarmee voor de juiste hoeveelheid warmte-isolatie zorgt.
3. Een bovenlaag die net als de onderste laag transpiratievocht zoveel mogelijk ongehinderd laat passeren, maar toch beschermt tegen regen en wind. Licht, luchtig, ademend en sneldrogend zijn de kernwoorden om zo comfortabel mogelijk gekleed te gaan.

GELDERMALSEN, SNEEUW EN REGEN, EN GEEN BEEST IN BEESD

Door Peter van de Ven

Op Zaterdagochtend 3 februari om

Prinses Marijke (11 jaar)

tien voor acht vertrok ik van huis voor deelname aan de Prinses Marijke-winterserietocht. Dit was alweer hun derde tocht in een serie van vier. In de regio Eindhoven had de dooi al aardig ingezet, de stoepen en straten waren alweer sneeuwvrij, maar gelukkig was de temperatuur in Geldermalsen net iets onder het vriespunt. Dus in de sneeuw liep ik plm. anderhalve kilometer naar hun startlokaal. Er was ook een autopenndienst vanaf het NS-station, maar aangezien er geen dienstregeling was, liepen we maar aan. Mocht die auto nog langskomen, dan kon hij ons nog altijd oppikken. Toch luxe, zo'n club met een eigen clubhuis. Omdat ik de 25 kilometer ging lopen maar snel gestart, na

eerst nog een kop koffie gedronken te hebben. De routebeschrijving was afgedrukt op vrij stevig papier, maar dat viel tegen, want na twintig minuten kwam er toch een scheur in, dat lag waarschijnlijk aan mijn natte handschoenen. Gelukkig haalde Michael, de dokter, mij in, en die wist tot de grote rust zijn briefje wel heel te houden. De eerste tien kilometer waren overwegend verhard, zodat we menige auto en vrachtwagen zagen passeren. Na de wagenrust, die in een boerenschuur was gesitueerd, kwam er iets meer onverhard op het parcours. Daar was ook een landweggetje met hoge bomen, dat door de sneeuw voer was voor fotografen.

Na een autosnelweg overgestoken te hebben, opgesierd? met het voor de meeste mensen ongezonde M-symbool, kwamen we in de buurt van de Linge.

Aan de overkant zagen we Beesd liggen.

Ondertussen was het beginnen te regenen, maar er lag nog zoveel sneeuw, dat die zeker voor de avond niet verdwenen zou zijn.

In het dorps huis van Rumpt, dat ik al jaren ken van de Rode Kruismars in april, organiseerde Michael de kortste weg naar de finish. Hij loopt altijd, net zoals opa Theo uit Haarlem, op sandalen, maar vanwege de natte wegen had hij nu

dichte schoenen aan, en dat wrong nogal tegen zijn tenen. Ik nam ook afscheid van Muppet, zijn hondje.

Zijn baasje vond het onderweg wel eens lastig, dat die overal zijn neus instak, maar dat ligt nu eenmaal

De aard van het beestje...

in de aard van het beestje!

Na het centrum van Beesd doorgelopen te hebben, kwamen we in het Marienwaerdt-gebied, waarschijnlijk een oud landgoed. Weer een mooie laan met hoge bomen, waar allerlei vogels voor mij in struiken en op takken gingen zitten, zij hadden ook vanaf de grond kunnen applaudisseren! Een paar kilometer verderop mijn vuist nog opgestoken tegen automobilisten, hadden die hufters niet in de gaten dat ze de smeltende sneeuw tot 50 cm hoogte tegen mijn benen op lieten spatten! Vlak voor het einde nog een onverhard pad langs de Linge, en een blik geworpen op de jachthaven.

Op het eindpunt nog enige reizen geboekt bij Trans-World (filiaal van Jago-Travel). Zij gaan hier speciaal naar toe, omdat Geldermalsen lekker centraal in Nederland ligt, zodat

niemand overdreven ver hoeft te reizen (m.u.v. Groningen, Den Helder, etc.).

Daarna ben ik niet lang meer in het lokaal gebleven, want ik ben na afloop van een tocht geen koffie-

/thee-/limonade-figuur, en ergens in de statuten van de Christelijke vereniging Prinses Marijke schijnt te staan dat het gebruik van alcoholische dranken uit den boze is. Met Wim Brooijmans daarom maar "ge-

zondigd" in "'t Pandje", en om het toch nog een beetje katholiek te houden, gedronken uit kelken!

Peter van de Ven

P.S. Toch nog iets meer reclame voor een reis van Trans-World:

Eind april organiseren zij een reis naar de wandeldriedaagse in de grensstreek van Polen, Tsjechië en Duitsland. Iedere dag wordt in een ander land gelopen, een beetje het idee van de Bodensee-Wanderung. Daarnaast wordt er drie dagen gewandeld over een wandelpad, en wordt Dresden bezocht. Theo Tromp zou reisleader zijn, maar vanwege Bosnië is dat Ben van der Velden geworden, onze oud-voorzitter uit de tachtiger jaren. Ik zie het een beetje als een alternatief voor de reizen, die Theo het afgelopen millennium in de Ardennen en in Duitsland heeft georganiseerd. Voor **E-mail-adres of tel./faxnummer van Trans-World**: zie de advertentie in dit blad.

LA PALMA – HET WANDELPARADIJS

Neen, het is niet Las Palmas een plaats op het Canarische Eiland Gran Canaria, maar het is de naam van een ander eiland van de Canarische Archipel. Samen met de eilanden La Gomera en Le Hierro is het een van de jongste eilanden met een leeftijd van ongeveer 2 miljoen jaar. Het eiland is 706 km² en is op haar breedst 28 km en een maximale lengte van 45 kilometer. Het hoogste punt is de Roque de Los Muchachos met 2426 m. Een groot deel van de bergtoppen die als een kroon in het midden van het eiland liggen, stijgen boven de 2000 meter uit. Haar geografische structuur bestaat uit twee zeer verschillende helften. Het noorden is veel ouder, doorkliefd door diepe ravijnen en een uitbundige vegetatie. Het zuiden is jong, nagenoeg geen ravijnen en hier overheersen met zwart zand en lava bedekte gebieden, waar veel pijnbomen op groeien, tezamen met een veelvoud aan planten en struiken die op dit soort bodem goed gedijen.

De oorspronkelijke bewoners van La Palma waren de Benahoaritas. In 1492 wisten de Spanjaarden het eiland te veroveren en in te lijven bij hun Koninkrijk.

Door Theo Tromp

Om er nog even uit te wezen voor de voorbereidingen van mijn uitzending zochten we een vakantiebestemming waar we redelijk zeker waren van goed weer, daarnaast wilden we tijdens deze vakantie ook nog wat wandelen. We landden op vrijdagochtend op het vliegveld Santa Cruz. Het was bewolkt en we namen onze auto in ontvangst om naar onze Casita midden tussen de bananenplantages te gaan. We hadden vanaf ons terras een schitterend uitzicht op het vliegveld en de kust. Op onze tweede dag maken we een tocht over het Noordelijke deel van het eiland en komen we achter het bijzondere van dit eiland. Want als wij opstaan is het zwaarbewolkt en rond de 15 graden, echter als we rich-

ting de Roque de Los Muchachos rijden komen we boven de wolken bij een strak blauwe hemel. Het is een schitterend gezicht op het onderliggende 'sneeuwlandschap' te kijken en de temperatuur is direct veel hoger. We zakken af aan de andere zijde van de bergen, hier is het zonnig en is de temperatuur meer dan 25 graden. We komen er de komende twee weken ook achter dat als het bij ons regent of erg bewolkt is dat we na plm. 10 kilometer rijden door de tunnel door de bergen een geheel andere situatie tegenkomen met zonneschijn en een temperatuur van wel ruim 10 graden hoger.

Op de Roque de Los Muchachos worden we verrast, want wij vinden daar een wandelboom en ja, echte wit/rode GR-markeringen. Het blijkt dat dit jaar net twee GR-paden gereed gekomen zijn: de GR130 die loopt van Noordoost via de bergkam naar het Zuiden, en de GR131, die als een rondweg over het gehele eiland ligt. Aan deze twee wegen liggen steeds weer verbindingspaden van circa acht uur wandelen, die witgeel gemarkeerd zijn. We hadden voor ons vertrek een wandelgids aangeschaft van Sunflower, en de 16 wandelingen die hierin staan, worden doorspekt met zinnen als angstwekkende hoogte, niet geschikt voor mensen met hoogtevrees en meer van dit soort termen. We hadden dan ook maar besloten om een drietal tochten onder leiding van een gids te maken. Ook al omdat de start-

en finishplaats niet dezelfde waren. De ervaring van deze vakantie leert ons dat de routes bij goed weer door iedere geofende wandelaar zonder grote problemen te doen zijn. Voor het vervoer zul je wel creatief moeten zijn, maar met gebruikmaking van de geregelde buslijndiensten, taxi of de "duim" is alles te doen.

Na deze dag van rondtoeren besluiten we de volgende dag een wandeling te maken met ons tweeën. De auto wordt geplaatst op de afslag naar Los Tilos na het plaatsje Las Lomados. We kunnen pas om half twaalf op pad, daar het noordelijke gedeelte van de weg op alle werkdagen maar zeer beperkt open is. Er zijn volop werkzaamheden met het maken van tunnels en overgangen over ravijnen en de weg wordt verbreed. Eerst wandelen we een kloof in, waar we tussen hoge begroeide rotswanden steeds dieper de Barranco del Agua in gaan. Dit ooit waterrijkste ravijn van La Palma is begroeid met reuzenvarens en lianen. Dit gebied wordt het sprookjesbos genoemd, vanwege o.a. een van de laatste laurierbossen op aarde. Het gebied biosfeer El Canal y Los Tiles is in 1983 uitgeroepen door UNESCO tot natuurreservaat. Tegenwoordig wordt al het water opgevangen en via kanaaltjes hoog tegen en door de bergen verder geleid voor de waterhuishouding. Nadat we wandelend door de kloof bij een niet te nemen barrière komen te staan van een 30 meter hoge steile rotswand, moeten we terug. Maar niet na eerst rond te hebben gekeken. Hier staan ware kunstwerken zoals steenmannetjes en andere bouwsels van takken en stenen.

We nemen even een pauze bij het buffet/cafeteria van het infocentrum, om daarna aan de 250 meter hoge beklimming te beginnen van de Mirrador de Balladero. Op dit schitterende uitzichtspunt maken we een picknickstop. De afdaling gaat over een wat breder pad, maar het blijft oppassen, want soms kan de weg behoorlijk glad zijn. Verderop gaan we over een steil afdalend fraai gerestaureerd klinkerweggetje waarover vroeger de muilieren en bewoners van de ene plaats naar de andere gingen. In Los Sauces genieten we van een biertje en gaan nog even kijken in het plaatje San Andrés. We rijden rond kwart over zeven weer terug want de weg is weer open.

De volgende dag houden we een rustdag en maken een zuidelijke rondrit met een strandstop in een kleine baai onder de steile rotsen nabij Puerto Naos.

De eerste onder begeleiding van een gids gemaakte tocht is de Vulkaanroute, welke de GR-130 volgt over diverse vulkanen vanaf Refugio Le Pilar. El Ruta de los Volcánes is een van de populairste wandelroutes, die zelf door de plaatselijke bewoners gelopen wordt. Op dit moment wordt bij de picknickplaats een bezoekerscentrum gebouwd, met een mogelijkheid tot overnachting. (slaapzaal, matras). Er is veel belangstelling voor deze tocht en een kleine honderd mensen hebben een kleine f 100,00 per persoon betaald om onder begeleiding van een gids deze wandeling van acht uur te maken. Op de rit met de touringcar naar ons startpunt krijgen we informatie over de begroeiing van de vijf klimaatgrenzen die we passeren, zoals de boomheide en de gagebomen die steeds weer gezamenlijk groeien. Niet iedereen loopt de grote Vulkaanweg; een deel van de groep gaat een tocht om de Vulkaan Teneguia en de San Antonio maken. De eerste vulkaan is in 1971 ont-

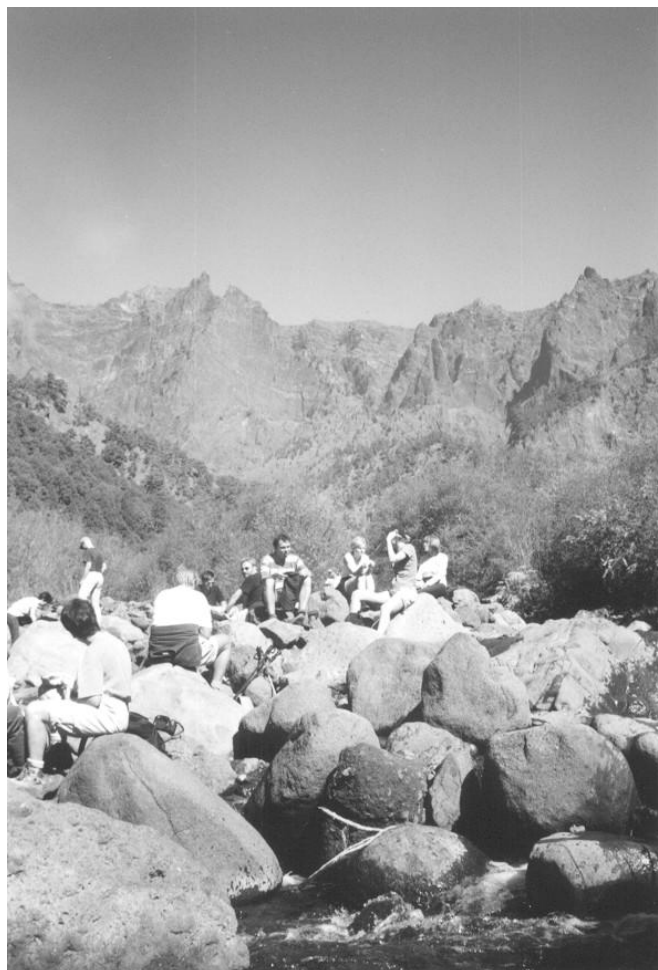
staan tijdens een uitbarsting en is nog steeds op plaatsen aan de oppervlakte erg warm. Wij komen in een Nederlandstalige groep van ca. 15 personen onder leiding van een gids, de Amsterdamse Ellen. Zij was net terug vanuit het koude en onder sneeuw bedekte Nederland. We vormen één van de vier groepen, die deze tocht maken. We beginnen vanuit El Pilar, steeds stijgend, aan de beklimming van de vulkaan- en bergketen. De begroeiing verandert. We komen boven de boomgrens

en hebben een schitterend uitzicht op het omliggende landschap. Het pad over de kam bestaat uit veel gruis, maar is goed te bewandelen. We komen langs de vulkanen Bernardos, Motana Llano del Banco, El Charco, San Juan,, en vele andere. Steeds weer betekent dat een klim en een afdaling. We houden een picknick boven op het hoogste punt van deze tocht: de Montana de la Manteca 1695 m.. We genieten van een immens machtig uitzicht op de omliggende bergketen en het mooie zonnige weer. Dan dalen we af en de klim naar de Vulkan Martin blijft ons bespaard daar deze krater niet meer mag worden betreden. We steken een aantal (gelukkig gestolde) lavastromen over en komen in het plaatsje Fuencaliente de la Palma. Een plaats, die haar naam dankt aan geneeskrachtige bronnen, maar die na de uitbarsting van 1971 nog steeds niet terug zijn gevonden. We drinken aan het eindpunt een welverdiende cervessa en genieten daarvan op het randje van de stoep in de schaduw. We kopen in het plaatselijke café nog zelfgebakken amandelkoekjes. Vanuit het dorp hebben we nog uitzicht op de twee vulkanen, die de andere wandelaars hebben beklommen en wachten op de twee touringcars die ons weer terug zullen voeren. We besluiten de dag erop een dagje rust te nemen.

Voorzien van zaklantaarn plus regenjas gaan we vroeg op pad, want we moeten voor halfnegen over de noordelijke weg zijn voordat hij afgesloten wordt. We komen bij de afslag van Los Tilos waar we onze auto op dezelfde plaats parkeren en beginnen aan de klim naar de afslag naar de watervallen en kanalen. Ruim vier uur gaan we in een rustig tempo omhoog en genieten van de flora. Voor de fauna zorgt een om ons heen huppelend vogeltje. We hebben regelmatig zicht op de kloof waar we vier dagen eerder doorheen liepen. Nadat we 1200 meter zijn gestegen komen we bij de watervallen en de plaats waar het water wordt opgevangen. Het wordt vanaf hier geleid door kanaaltjes van beton en rotsen waar wij langs lopen. De eerste tunnel waar we door moeten is ongeveer 150 meter lang en het is net een douche. We hebben onze regenjassen over onze rugzakken aangetrokken. We zijn net de tunnel in als er een groep van de andere zijde door de tunnel komt. We wachten in een inham tot zij gepasseerd zijn. Door deze

afleiding vergeet ik de hoogte van de tunnel, stoot mijn hoofd behoorlijk en laat mijn wandelstok vallen in het water. Snel wordt hij meegevoerd door het water, maar gelukkig kan ik hem toch op een punt weer inhalen. Uit de tunnel even aan het hoofd gevoeld, maar deze zat er nog op, en een kleine snee had wel wat bloed veroorzaakt maar dit viel wel mee. Nu wandelen we op een zeer licht dalende hoogte langs het kanaaltje en gaan door maar liefst dertien tunnels. Ze zijn van verschillende lengte en breedte, de zaklantaarn is hier zeker nodig. Bij een boswachtershuis, met uitgebreide mogelijkheden voor een barbecue, staan drie taxibusjes van

de groep die we gepasseerd zijn. Wij gaan als echte bikkels aan de afdaling beginnen van 1400 meter hoogteverschil en Conny heeft tijdens dit stuk menig maal spijt gehad dat ze geen gebruik heeft gemaakt van de busjes. Door een diep liggend pad op de kam van de steil dalende berguitloper wandelen we tussen de wortels van de bomen. Daar het licht moeilijk kan doordringen in dit dichtbegroeide bos geeft dit wel een beetje een spookachtige sfeer. Via een betonpaadje komen we uiteindelijk in het plaatsje Las Lomedas. Als een aantal mannetjes Conny laat weten dat zij onder de indruk zijn van haar prestatie dat zij helemaal van boven is gekomen, fleurt ze op. We besluiten eerst de auto op te halen, dus moeten we nog een 1200 meter wandelen als toegift om tenslotte, moe

maar voldaan, de terugreis te aanvaarden. We besluiten de volgende dag wederom een rustdagje te pakken en genieten van het schilderachtige plaatsje Puerto de Tazacorte en genieten eerst van de, als waterval binnenvallende, wolken over de bergen, die in het niets oplossen. En daarna van een prachtige zonsondergang.

Vandaag weer een begeleide tocht, maar hij was goed

zelfstandig te doen. Naar Los Llanos waar we de groep van de andere zijde van het eiland treffen en overstappen in een andere bus. Een lange rit voert ons door een machtig landschap; de sporen van een zeer grote bosbrand zijn nog goed te zien. Maar de amandelbomen met haar witte en roze bloesem voeren de boventoon. De Nederlandse groep wordt uitgebreid met vier Duitsers en onze Belgische gids Carolien vertelt eerst een half uur over allerlei plantjes. Op zich leerzaam, maar als dit eerst in het Duits gedaan wordt en dan heel summier in het Nederlands.... Het kwam bij mij meer over als een IVN wandeling. De enige hangbrug mogen we niet over en ook wordt de route aangepast omdat er iemand bij is die dat misschien niet zou kunnen. Weer een tegenvaller. Gelukkig hebben we prachtige uitzichten door de kloven naar de zee. We wandelen tussen amandelbomen in volle bloei, langs sinaasappelbomen en warempel ook citroenbomen. Het wordt net een jungle met weer vele laurierbomen. Bij de oude wasplaats van Don Pedro kwamen vroeger de dorps-schonen samen. Nu dient die als dorpsplein en wij genieten in de zon van onze broodjes. Langs inheemse dadelpalmen en drakenbomen lopen we naar een van de mooiste ravijnen van La Palma: de Barranco Fagundo. Volop bloeiend slangekruid, huislook zien we, en op de achtergrond de wilde golven van de Atlantische Oceaan. Dan mogen we zelfstandig aan de afdaling, en daarna forse klim van het 300 meter diepe ravijn beginnen. Het Koningspad welke wij zigzaggend volgen is nog een oude ezelsroute tussen de dorpen in het Noorden. In El Tablado genieten we op een 'terrasje' in de zon bij een kleine dorpswinkel, annex cafeetje, van ons drankje.

Ook nu nemen we weer eerst een rustdag om de volgende dag onze derde begeleide route de Caldera de Taburiente te gaan doen. 's Morgens rijden we naar Los

Llanos en we hebben gelukkig weer onze leuke Amsterdamse gids Ellen. In Los Llanos stappen we over in personenbusjes en deze gaan over een smalle asfaltweg de kloof van de doodsangsten in. Deze naam hebben de Spanjaarden daaraan gegeven, omdat twintig jaar voor de daadwerkelijke verovering van het Eiland, de eilandbewoners zich hadden teruggetrokken op de randen van deze kloof. Vandaar lieten zij grote rotsblokken op de Spanjaarden rollen, waar vele doden bij vielen. Uiteindelijk moesten de Spanjaarden zich terugtrekken en wisten zij pas twintig jaar later met een list het gehele eiland te veroveren.

Nu blijkt aan het einde van het asfalt de weg zo slecht te zijn, dat je er niet graag met een eigen wagen zou rijden. De ervaren buschauffeur voert ons veilig langs de ravijnen en de af en toe passerende tegenliggers. In de bedding van deze reuzenkrater met een doorsnede van 10 kilometer en een omtrek van 28 kilometer staan een aantal jeeptaxi's op wandelaars te wachten. Net voor het gehuchtje, bestaande uit een zevental woningen, in de Caldera begint het asfalt, maar na het dorp is de weg weer net zo slecht als daarvoor. We eindigen onze rit op een klein keerpunt om aan de wandeling te beginnen. We wandelen eerst door een schaduwrijk bos met Canarische Dennenbomen. Als we bij de Taburiente komen, (het riviertje dat door de krater loopt is de enige echte rivier van de archipel want hij stroomt het gehele jaar) vinden we een mooie rustplaats nabij een waterval op de grote rotsblokken in het water. Enkele zwerfkatjes zijn eraan gewend dat hier toeristen komen en bedelen om wat eten. Deze rustplaats geeft ons zicht op de rotsnaald Idefe, een heilige offerplaats van de oerwoningers. Ellen vertelt over de dramatische verovering van de laatste stam van La Palma alhier door

de Spanjaarden.

Na onze lunch wandelen we verder en komen bij een campingplaats en infocentrum. Men is druk bezig om er sanitaire voorzieningen te maken. De boswachter, en tevens campingbeheerder, blijft steeds zeven dagen op deze ver van de bewoonde wereld liggende camping. De kampeerder moet er wel een wandeling van ruim

drie uur voor over hebben om zijn kleine tent hier op te zetten. We wandelen vanaf hier over de bodem van het ravijn, langs het water en over rotsblokken. Soms verdelen we ons in twee groepjes als er een wat moeilijkere doorgang is, zodat de mindere durfals een iets makkelijker pad kunnen nemen. We komen uiteindelijk weer in de brede bedding van het ravijn waar 's morgens de taxi-jeeps stonden. Nu kunnen we hier weer instappen in het busje, dat ons naar een cafeetje brengt waar we volop met de groep napraten over de geweldige tocht die we hebben gemaakt. Conny en ik spreken af met een stel uit Eindhoven: Brigit en Pascal om samen een wandeling te maken verder over het Koningspad in het Noorden van het eiland. De volgende dag besluiten we in de middag een kleine wandeling te maken, maar dit was toch wel een heftige afdaling van Tijarafe naar de diepe kloof inham aan de kust. Hier liggen nu in de rotsen een aantal zomerwoningjes, maar vroeger zou dit een piratenschuilplaats zijn geweest. Na de afdaling moest weer naar boven gewandeld worden. Halverwege deze vermoeiende tocht heb ik Conny aangeraden daar te wachten. Zelf

ging ik verder. Tijdens de steile klim van nog ruim een half uur, moest ik toch nog enkele keren stoppen om op adem te komen.

Het is woensdag, twee dagen voor vertrek, als we weer naar Los Llanos rijden voor onze afspraak met Brigit en Pascal. We beginnen wederom bij Los Tilos, want ook zij moeten natuurlijk even de kloof zien en ook nu wandelen we weer steil omhoog naar de Mirrador van Balladero. Conny heeft ons afgezet en zal zich in La Tosca bij ons voegen. Na de Mirrador dalen we over een smal pad steeds verder een andere kloof in en komen bij een verlaten mijn. In de oude gebouwen staat nog een oud wagonnetje en een compressor, maar we hebben geen idee hoe hier iets afgevoerd zou moeten worden. We wandelen langs een groot waterbekken, zij staat half vol, hier wordt water opgevangen om stroom mee op te wekken. Dan komen we in het plaatsje Barlevento. Nu komt de aanwezigheid van twee mobiele tjes van pas en kunnen we Conny naar ons toepa-

ten. Na een korte rust in een plaatselijk barretje gaan we verder met de wandeling. Er moeten drie ravijnen bedwongen worden en verderop komen we een aantal geiten tegen, deze zijn zo schuw dat ze niets van ons brood willen weten.

Klagend blèren ze, en de bok komt snel aangerend, maar neemt - gelukkig voor ons - samen met hen het hazenpad. In de rotsen zien we verschillende rotswooningen waar men vroeger heeft gewoond. Nu veelal in gebruik als opslag. We zien hier ook een aantal druivenstokken, maar de echte wijnbouw vindt men in het zuiden. De Palameros, zoals men de huidige bevolking noemt, heeft het niet gemakkelijk. Alle landbouw is erg tijdrovend, of het nu wijnbouw, dadels, olijven, sinaas-appels, of amandelboomgaarden zijn. Het kweken van cactussen voor de speciale luis, die gebruikt wordt als kleurstof voor Campari en lipsticks levert niet veel op. Nu heeft men over het gehele eiland bananenplantages aangelegd. Door de wind blijken de bladeren echter te gaan striemen en krijgt men kleinere bananen. Helaas wil men in Europa liever de grote bananen. Het gevolg is dat een groot aantal plantages in hoog tempo wordt overdekt om een grotere soort te kweken.

Deze grote plastic kassen zijn echter niet mooi in het landschap van dit wandelparadijs. Als afsluiting hebben we met z'n vieren gezellig gegeten in een Zuid-Amerikaans restaurant.

De laatste dag brengen we door op een zonnig terras voor onze woning en besluiten deze dag met een koud en warm buffet in een groot vier sterren hotel. Voor f 25,00 kan je eten zoveel je wilt; trouwens de maaltijden zijn - als je wat rondkijkt - goed.

Vaak krijg je een karafje wijn gratis bij de maaltijd.

Tijdens deze vakantie kwam bij mij steeds meer de lust op, om volgend jaar een gezamenlijke reis hiernaar toe te organiseren.

Deze wandelreis zal twee weken beslaan en zal beginnen de vrijdag voor het eerste weekend van februari 2002. We maken zo de Amandelfeesten mee en kunnen schitterende wandelingen maken over o.a. de GR-paden. Als optie zal er een mogelijkheid zijn om een nacht in de krater door te brengen op de camping. De aankomende tijd zal ik het programma uitwerken en alle toppers zullen hierin zeker worden opgenomen. Mocht je echter een dag geen zin hebben om te wandelen of helemaal niet willen wandelen dan is er genoeg te zien. De reis zal in samenwerking met Trans-World georganiseerd worden en in haar pakket voor 2002 worden opgenomen.

Mocht je belangstelling hebben voor deze fijne begeleide wandelvakantie op dit Canarische Eiland neem dan contact op - nu al - met mij of met Trans-World (zie voor het adres op de advertentiepagina's). De kosten zullen in deze periode zeker meevallen.

MET CONSTANT-OP STAP

Deze maand heb ik vier verhalen van Constant mogen ontvangen: twee Euaudax-tochten en twee wandelingen bij de WS'78. Twee van deze tochten zijn ook door Coos en Henri al in OLAT-Nieuws uitgebreid beschreven.

Winterserietocht Wijchen: zaterdag 20 januari wandelden we met Constant bij de WS'78. De tochten van WS'78 zijn altijd 40 km lang en gaan van start tussen 9.00 en 10.00 uur. Hier in Wijchen was de start vanuit 'Sterrebos'. Wijchen herbergt de sporen van oude Romeinse bewoning en zelfs voor de Romeinen moeten hier al volkeren geleefd hebben. Wijchen kent een natuurlijke omgeving en er waren dan ook slechts luttele stappen nodig om 'buiten' te komen. Het eerst komt het meer aan de beurt, tenminste we denken dat het een meer is, maar Constant merkt hier terecht op dat het een vroegere arm van de Maas betreft. De laatste jaren doen we tijdens de Vierdaagse ook Alverna aan, zodat dit onbekende dorpje met z'n mooie naam en uitstraling zeker bij de wandelaars hoog scoort. De skiberg maakt dat er enige spectaculaire tafereeltjes te bewonderen zijn, zo bewijst deze voormalige

Euraudax midweek te Schaarsbergen: Vier dagen later vertrokken we naar Schaarsbergen om daar met het Gelderse Euraudax Comité een disciplinemars te doen. We vertrokken vanuit het PMT, precies 'klokke elf', voor ons tochtje van 25 km. Ook hier kwamen we al vlug in bosrijk gebied. Enkele aanknopingspunten op het parkoers zijn: camping Arnhem, de Kleine Kweek en de Vijverberg. Hier en daar duikt een heideveldje op, maar de hoofdmoot is toch bosgebied. Centraal in dit gebied ligt landgoed Warnsborg, dat met een parkbos, graslanden en waterpartijen één groots wandelparadijs vormt. Een 'attractie' vormen de akkers die stervormig door beukenlanen in zes

Kastelentocht Amerongen: Deze 1e Kastelentocht staat onder regie van Henri Floor van het Euraudax Comité Utrecht. Coos en Henri

vuilnishoop toch nog zijn nut. Het recreatiegebied De Berendonck is aangelegd rond zandafgravingen die hier in de jaren 50 plaatsvonden. Al weer een eind op stap komen we bij de soeppost. Na deze maagvuller wandelen we door het natuurgebied rond Overasselt en Hatert. Het gebied is 11000 jaar geleden ontstaan uit de afzet van zand en grind door de rivieren Rijn en Maas. Veel later ontstonden op deze afzettingen door de wind zandverstuivingen, die weer zandduinen opwierpen. De vennen in dit gebied ontstonden door het stijgende grondwater dat zich in de valleien verzamelde en dat tot op heden aanvulling krijgt van het hemelwater.

We wandelen verder en komen in het Heumense Bos en later in Heumen waar we aanleggen in de kantine van camping 'Heumens Bos'. Daarna gaan we via het gehucht Worsum naar Overasselt voor de koffie. Als we die op hebben

parten zijn verdeeld. Vandaag, vanwege de discipline, geen aandacht voor de maagdenpalm en het lievevrouwenbedstro, dat nog te vinden is rondom het hotel dat hier wordt uitgebaat, evenmin als voor de kikkers, padden en salamanders die hier voorkomen rondom de vijvers, beekjes en sprengen. We laten dat bespieden over aan de ringslanggen, die er per slot van rekening de kost aan verdienen. De omgeving is van oudsher bewoond geweest, dat wordt bewezen door de grafheuvels die hier zo'n 3500 jaar geleden zijn opgeworpen. U kent het nog van eerdere verhalen: de reden en het gevolg. Vandaag soep met een koekje in de vorm van een stokje.

hebben hiervan ook een verslag gemaakt en dat kunt u lezen in dit boekje. Ik volsta daarom met een enkele impressie: Al meteen na de

lopen we nog even langs een Benedictijner kloosterboerderij, die zo'n duizend jaar geleden behoorde tot de bezittingen van de Abdij van Saint Valery sur Somme in Frankrijk. Een eindje verderop, bij Lunen, lag er voor ons nog een baanaan te wachten. We maakten nog wat omtrekkende bewegingen rond Wijchen en keerden dan terug naar de startplaats. De laatste stappen gingen langs het kasteel dat stamt uit 1609 en dat werd gebouwd op de grondvesten van een eerdere burcht. Het kasteel, dat gebouwd was in opdracht van Emilia van Nassau brandde in 1906 grotendeels af, maar het is op voorbeeldige wijze gerestaureerd.

Met ons trokken nog 314 andere wandelaars door een prachtige omgeving, die hier en daar nog eens extra werd verrijkt door een laagje sneeuw.

Even terzijde: ik moet Kees toch eens vragen hoe hij het verzint. We dribbelen verder en komen op een heideveld, waar een gedenksteen staat ter nagedachtenis aan Clemens van Maasdijk, die hier in 1910 neerstortte met een vliegtuigje..Halverwege het parkoers wippen we even binnen bij het PMT voor de 'grote' rust. Hierna gaan we met z'n allen nogmaals het veld in en de fietspaden op, passeren de A-12, gaan een eind over militair terrein en komen dan tenslotte langs de hoofdingang van de Oranjekazerne terug bij de finish in Schaarsbergen. Het was prima wandelweer waarvan 83 wandelaars profiteerden en slechts 2 personen de eindstreep niet zagen.

natuurlijk punctuele start om 10.00 uur zien we de toren van de St. Andries kerk, een historisch gebouw uit de 15^e eeuw waarin de

graftombe van Goert van Reede en zijn vrouw Geertruid van Nijenrode staat. Hieruit blijkt de verbondenheid van deze kerk met het kasteel van Amerongen. Om het kasteel werden veel familie-oorlogen uitgevochten. In 1673 vond de hertog van Luxemburg het echter genoeg

Winterserietocht WS'78 te

Overveen: Op 10 februari trokken we naar Noord-Holland, waar in Overveen, te vinden tussen Aardenhout en Bloemendaal onder de rook van Haarlem, WS'78 een winterserie had uitgezet. Al gauw wandelden we in duingebied. Het Middenduin kent de zg. steile duinen en min of meer vochtige duinpannen. Het is een rijk vogelgebied en in het najaar een oase voor paddenstoelen. In de loop van een eeuw heeft zich hier, in de luwte van aangeplante bossen, een unieke natuurgebied ontwikkeld. We passeren 'Kraantje Lek' en betreden dan het landgoed Elswout dat in de 17^e eeuw werd gesticht. De opzet van het landgoed is parkachtig en we bewonderen de oude loofbomen in afwisseling met waterpartijen en diverse lanen. Ineens duikt dan een fraai prieeltje op en in de schijn van het zonlicht menen we achter de glas in lood ramen nog een schim van 'Hendrik met z'n Lena' te ont-

en stak het hele zaakje in de fik. Het duurde slechts tien minuten voor het gebouw in lichterlaaie stond. Hoeveel jaar zou de dader hier heden ten dage voor achter de tralies gaan? Het kasteel van Amerongen is omstreeks 1900 herbouwd.

waren. Maar de soeppost in het koetshuis brengt ons weer tot de werkelijkheid. Heerlijk voldaan passeren we het theehuisrestaurant dat sinds 1985 in de voormalige Oranjerie is ondergebracht. In Aardenhout is het heerlijk rustig en door niets gestoord komen we in het Nationaal Park Zuid-Kennermerland, waar we ons even verbonden voelen met het thuisfront, dat hier op de sporen van weleer het Visserspad tot LAW heeft verheven. Even deden we het Autocircuit aan bij Zandvoort, snelle auto's ronkten hier voort terwijl wij rustig genoten in restaurant 'La Course', dat bij het circuit behoort.

We wandelen nu een heel eind over het strand in noordelijke richting tot aan 'Parnassia'. Daar gaan we weer het Nationaal Park binnen en komen bij de zandvlakte Groot, waarvoor natuurbeheerders grootse plannen koesteren. Door het verminderen van drinkwaterwinning wil men in de verdroogde duinen weer natte

Het wandelgebied van vandaag is een en al historie, maar helaas raakt mijn bladzijde weer vol en ik heb nog een verhaal te gaan. Met ons genoten 75 wandelaars van deze 25 km-Euraudaxtocht.

duinvalleien creëren. Ook is een paar jaar geleden voor dit doel een stuk laagland bij Groot Olmen kaal geschraapt, waardoor de wind vrij spel kreeg op het zand en er een kuil ontstond waarin zich grondwater heeft gevormd zodat er weer een natte duinvorm kan ontstaan. We komen aan bij de koffie / theepost die is ingericht in een van de gebouwen van camping 'De Lakens'. Het pad dat ons terugbrengt naar Overveen, loopt door een van de mooiste plekjes van het duingebied. We passeren de Wulpenkuil en gaan over de Konijnenberg en langs de Oosterplas naar Bleek en Berg dat bij Bloemendaal ligt. Hier is de fruitpost present. Vanaf Bloemendaal, dat een villadorp blijkt te zijn, komen we al rap terug bij sporthal Tetterode. Het weer hield zich prima en het zonnetje was er geregeld bij, waardoor 416 wandelaars dubbel en dwars genoten hebben.

Met WS78 in Wijchen

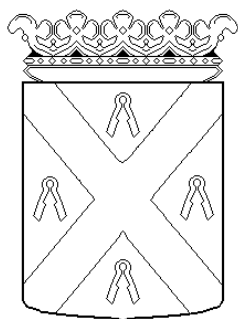
Op zaterdag 20 januari 2001 organiseerde WS78 een 40 km wandel-

tocht vanuit Wijchen. De start was vanuit Café Zaal Sterrebos. Even voordat wij om 8 uur aankwamen bij de start liepen we langs Kasteel Wijchen. Toen was het nog te donker om het kasteel te aanschouwen. Maar net voordat wij ons op weg begaven voor de wandeling liepen we even terug en konden het kasteel nog in alle rust aanschouwen. Doordat er geen blaadjes aan de bomen zaten in deze tijd van het jaar konden wij volop van het kasteel genieten.

De bouw van het kasteel Wijchen gaat terug tot in de 14e eeuw. De eerste vermeldingen in schriftelijke bronnen stammen uit 1392. Het

huidige renaissancekasteel is gebouwd op de resten van de veertiende-eeuwse burcht, waarvan de overblijfselen in de kelder en de toegangspartij aanwijsbaar zijn. Vanaf het midden van de veertiende eeuw was het kasteel in bezit van de familie van Galen. Zij droegen het eigendom in 1535 over aan Herman van Bronckhorst, heer van Batenburg. In 1609 kwam het kasteel in handen van Emilia van Nassau, dochter van Willem van Oranje en haar echtgenoot Emanuel van Portugal. Zij herbouwden het en gingen er enige tijd wonen. Er staat nu een standbeeld van Emilia van Nassau tegenover

het kasteel. Het kasteel is in de loop der tijd nog menigmaal herbouwd of gerestaureerd, de laatste maal in 1994. Het doet momenteel dienst als trouwzaal en de raads- en commissievergaderingen van de gemeente Wijchen vinden er plaats. Het geheel

wapen van Wijchen

omgrachte kasteel bestaat uit vier vleugels rond een kleine binnenplaats met een trap toren. Deze toren en de toren

spits zijn van een zeer bevallige bouwstijl. Het kasteel zelf heeft talrijke, sierlijke arkeltorentjes en vele muur ankers. Onder het kasteel bevinden zich kelders en een heus gevangeniskot.

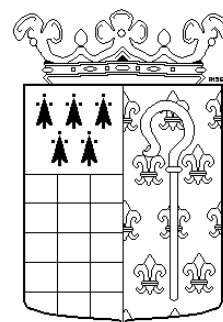
Al heel snel na het verlaten van de bebouwde kom liepen we langs het Wijchense meer. Van oorsprong is dit geen meer, maar een vroegere arm van de Maas. Even liepen we door het dorp Alverna dat tot de gemeente Wijchen behoort. We zagen bij het betreden van dit dorp de tekst: "houd de kerk in balans". Ons sprak deze tekst erg aan. Want in de maand januari organiseren de Nederlandse Hervormde en Gereformeerde kerken in Nederland hun jaarlijkse actie om van hun gemeentelieden vrijwillige geldbedragen te verkrijgen. Deze actie wordt "actie kerkbalans" genoemd. Even verderop kwamen we bij een voormalige vuilstortplaats. Door er veel zand op te storten is de Wijchense berg ontstaan, waarop nu een skicentrum is gevestigd. Wij mochten deze skiberg ook beklimmen over een trappad langs de skilift. We zagen talrijke skiërs omlaag suizen. Boven op de Wijchense berg hadden we geen uitzicht. Net zoals de rest van de tocht was het nevelig tot mistig. Een groot deel van de tocht sneeuwde het. Meestal motsneeuw maar af en toe werden

de vlokken ook groter. De temperatuur bewoog zich deze dag tussen de -1 en +1 graden. Op trappaden zoals op de Wijchense berg, evenals later op de akkers, was de grond bevroren en een licht sneeuwdek zorgde voor gladde passages. Via De Blijde Dries, een zeer ruim opgezette speeltuin met kleuterbad, kinderboerderij en midgetgolfbaan bereikten we op 6 km het Wijchense Natuurreservaat. Hier is ook het recreatiepark Berendonck gelegen. Dit is in de jaren '50 en '60 ontstaan rond een gegraven meer. Opnieuw kwamen we langs een vroegere arm van de Maas, hier het Wijchense Ven genaamd. Ondanks waarschuwingen op radio en TV waren er toch verscheidene schaatsers, die het niet konden laten om de ijzers onder te binden. En te genieten van de tegenwoordig toch wel zeldzame momenten om op natuurijs te kunnen schaatsen. Op 9,7 km was de soeppost. We lieten ons de soep goed smaken. Een minpuntje is het als we horen dat het aantal deelnemers aan de lage kant is, zo rond de 310 deelnemers. De weersvoorspelling, met kans op gladheid, had vermoedelijk veel wandelaars doen besluiten thuis te blijven. Na deze verzorgingspost kwamen we in een groot natuurgebied van de Overasseltse en Hatertse vennen.

Het Wijchense landschap wordt voor een belangrijk deel bepaald door de van Heumen naar Bergharen lopende heuvelrug en een tweetal oude rivierarmen van de Rijn en de Maas. Duidelijk herkenbaar zijn de stuifzandheuvels, waarvan het zand tijdens de laatste ijstijd, zo'n 10.000 jaar geleden, door krachtige westenwinden uit de 's winters droge rivierbeddingen tot wel 18 meter hoogte opgeblazen zijn. Deze zandheuvels werden door de Wijchenaren "bergen" genoemd. Zo kennen we de Galgenberg, de Mussenberg, de Molenberg en de Wezelse berg. De zandheuvels langs de oude zijtak van de Maas boden al in de Midden-Steentijd (Mesolithicum) een veilige

verblijfplaats aan jager-verzamelaars. Zij woonden daar hoog en droog en er was voldoende schoon water in het verder moerasige gebied.

We staken de St. Walrickweg over. Langs de bekende St. Walrickskapel zouden we na de grote rust nog lopen. We liepen achtereenvolgens langs het poldergebied het Heidse broek en het Worsumse Broek. Ook doorkruisten we nog het Heumense Bos. Op 19,4 km was de grote rust in Camping Heumens Bos. Voor de A73 snelweg en derhalve ook

wapen van Heumen

voor het plaatsje Heumen begaven we ons op de terugweg en liepen vervolgens door het fraaie natuurgebied Erpenwaai. Via de buurtschappen Vogelenzang en Worsum bereikten we opnieuw de Overasseltse en Hatertse vennen. Verschillende malen passeerden we in dit natuurgebied klaphekjes. Op 28,9 km werd de koffiepost bereikt. Daarna kwamen we bij de ruïne van de kapel van St. Walrick. Deze kapel behoorde bij een Benedictijner kloosterboerderij. Deze boerderij was met het omliggende gebied al in 952 eigendom van de abdij van Saint Valery sur Somme (Frankrijk). Naast de ruïne bevindt zich de zogenaamde koortsboom. De legende wil, dat familieleden van mensen die aan koorts leden, stroken van door de zieken gedragen lijfgoed aan de boom moest knopen, waarna de koorts snel zou verdwijnen. Bij het ontbreken van voldoende laaghangende takken aan de boom, heeft men gemakshalve aan de omliggende struiken maar dezelfde genezende krachten toegekend en ook daaraan allerlei repen stof gehangen, Het laatste ven dat we passeerden, was het Uivernest. Hiermee werd de gemeente Heumen verlaten en

dwaalden we weer verder door de gemeente Wijchen. Net voor buurtschap Lunen werd de fruitpost bereikt op 35,4 km. Daarna werd buurtschap Lunen doorkruist. *Dit buurtschap is op een zandduin gebouwd ter bescherming tegen het hoge water van de Maas.* Hier stonden dan ook hele grote, maar vooral oude huizen. Aan de kant van Balgoij bereikten we de bebouwde kom van Wijchen. Hier liepen we

door een wijk met alleen maar extreem grote, vrijstaande nieuwbouwhuizen. Naar onze mening lagen de verkoopprijzen, als ze al verkocht zouden worden, van deze huizen tussen de 1 en 4 miljoen gulden. Wij konden ons niet herinneren eerder door zo'n wijk met zoveel extreem dure en grote huizen te hebben gelopen in Nederland. Langs opnieuw het Wijchense Meer werd vlak voor de finish nog kasteel

Wijchen bereikt. De totale afstand bedroeg 40,520 km. Het was best een aardige tocht geworden. Het was de eerste tocht van het seizoen met een winters karakter. Een dag later zou er echter 5 - 10 cm sneeuw liggen, waarna een paar dagen later de temperatuur naar +8° steeg. Er waren 315 deelnemers.

Coos & Henri

Recreanten aan de kuier

Ad van Asten

De B-100: We kijken er elk jaar weer naar uit: de vraag van Regina, of we het dit jaar ook weer willen doen? Natuurlijk doen Piet en ik het dit jaar weer. Op vrijdagmorgen 26 januari rijden we naar Drunen-west; binnendoor wel te verstaan, om vanavond de weg terug naar huis al een beetje te kennen. We herinneren ons maar al te goed het oponthoud dat we vorig jaar bij Den Bosch hadden.

Regina is ook keurig op tijd bij 'De Westhoek' waar we hebben afgesproken. Niels en Regina jr zijn er ook bij, zij pijlen vanaf deze cafépost op 30 km richting 'Boslust' op 59 km. Regina brengt ons naar Den Bosch, en om goed halfnegen kunnen we onze eerste pijl aanbrengen bij de Kantine van CHC. De straatnaam is gewijzigd, de nieuwe naam moet ik nog even navragen! De eerste kilometers gaan door een parkachtige singel en leveren ons geen problemen op, alhoewel we toch even in de fout gaan en een paar pijlen fout aanbrengen, die we ook weer weg moeten halen. Eenmaal buiten de stad is er geen vuiltje meer aan de lucht; letterlijk en figuurlijk, want het is fantastisch weer.

We wandelen langs het recreatiegebied bij Engelen. Zo hier en daar een pijltje nieten, opdat de lopers, die hier vanavond zullen wandelen, weten dat ze op koers zitten. Hier kan niets fout gaan.

Langs Vlijmen en Haarsteeg gaan we de polder in. Er staat hier toch

wel een stevige bries; hoe zal dat vannacht zijn? Als we het relaas dat Harrie vorig jaar voor ons schreef mogen geloven (Littel zet wel eens meer puntjes, waar wij het onze van mogen denken) dan spookte het toen behoorlijk. Waarschijnlijk hebben de wandelaars het niet gezien, maar aan de rand van Haarsteeg is het afgelopen jaar toch wel het een en ander bijgebouwd, en niet van dat goedkope! We zijn echter aan het werk, maar als recreant let je nu eenmaal op zulke kleinheden. Zo zien we op een goed moment ook een ooievaarsnest op een paal, zo maar in een weiland langs de weg. Ze zijn niet thuis, evenmin als de ganzen, die hier vorig jaar bij duizenden de weilanden bevolkten. Ik heb later gehoord dat er te weinig broedsel is geweest. Hedikhuizen is het noordelijkste puntje van onze provincie en dat ligt aan een bocht in de Bergse Maas onder Ammerzoden. Aan de voet van de dijk is een wagenrust gepland en we besluiten ook even ons boterhammetje te eten. Boven op de dijk worden we toch even verrast. De dijk is verbreed en er ligt een mooi nieuw asfalt fietspad. Er zijn echter ook roosters in het wegdek aangebracht, die de wandelaars enig ongemak kunnen brengen. Als ze hier met snelle tred overheen gaan, kunnen ze met de neus van de schoen blijven haken en struikelen. We kunnen geen waarschuwing plaatsen, omdat geen paaltjes of dergelijke voorhanden

zijn, maar hopen dat het goed gaat. Ook hier is er niet veel werk voor ons aan de winkel, meest rechte stukken en de wandelaars kunnen nergens anders heen. Toch weten we uit ervaring, dat zo nu en dan een merkteken rust brengt (met bijval uit het redactieteam).

De 'Shipyard' is de voorbode van Heusden. Rond dit vestingplaatsje is het moeilijk pijlen. Zelfs bij daglicht zijn we niet altijd zeker of we de juiste keuze maken. Ook die steile houten trappen in het donker, en dan nog nat ook, lijken ons geen makkelijke klus om te doen. Maar goed dat de wandelaars hier de weg weten. Na een uurtje heb je dan zo'n stadje 'gerond' en zie je punten waar zo'n tocht toch wel een kilometertje of tien verkort zou kunnen worden, maar goed dat er sloten tussen zitten! Achteraf gezien, is het jammer dat Regina en haar steun en toeverlaten niet hebben gekozen om het parkoers in omgekeerde richting te lopen, waarschijnlijk heeft dat te maken met 'hard in de nacht', voor de wandelaars zou het 'leuker zijn' het vestingstadje bij daglicht te doen.

In Heesbeen (waar slaat dat op?) is weer een wagenrust gepland onder een viaduct. Vanaf daar brengt een mooie rustige weg ons bij een aardig drukke weg, waar wij – en ook de wandelaars vannacht – zo'n kilometer lang langs moeten wandelen. Nu dat weer goed is gegaan, komt een mooi stukje 'rust' in het traject. We wandelen door de

Elshoutse Wielen. Eerst een lange laan, aan weerszijden omzoomd door populierenbossen en kleinschalige weilandjes, gescheiden door waterlopen. Vervolgens komen we dan op de zeedijk, een mooi kronkelig fietspad leidt ons in zuidelijke richting. Opvallend zijn de vele grote waterplassen die her en der verspreid in de weilanden liggen. We veronderstellen dat het eendenkooien zijn, maar restanten van vroegere overstromingen liggen ook voor de hand. Aan de einder

Winterwandeling AVW: Twee dagen later gaan Dini en ik naar Weert. De wandelafdeling van AV-Weert heeft een winterwandeling uitgezet. Dini wil met Lieske helpen in de verzorging en ik loop met Thieu van den Kerkhof het dertigkilometerparkeers. We starten vanuit 'De Schuttershoeve' in Altweert. Vandaag zie ik geen bekenden, de lange afstandlopers nemen een dagje rust na die zware B-100, en gelijk hebben ze.

Vanuit het startcafé komen we direct in het buitengebied, welhaast een ongekende luxe voor de recreatieve wandelaar. Hier in de grensstreek met België tref je naast enkele kleinere bosgebieden veelal landerijen. Het is een oorspronkelijk ontginningsgebied. De naam van de dorpskernen Altweert en Altweerterteide duidt daar op. Ook hier in Weert zijn de rustposten zo gesitueerd dat vooral de kortere afstanden binnen bereik liggen. Dus bij 5 km zijn we al bij de Fa Coolen, waar de club sinds jaar en dag gastvrijheid geniet in de kantine van het stallenbouwbouwwerk. Uniek bij de AVW is de zelfbediening bij het afstempelen van de controlestrook. Er zijn al mensen met koffiedorst en de vlaai staat aangesneden; de dames en Paul Rietjes zullen zich hier vandaag niet hoeven te vervelen.

In de vroege morgen is heeft het gevroren waardoor de beekranden, maar vooral de smalle betonnen bruggetjes over de Tungelroyse Beek spekglad zijn. Moest ik in een eerder verhaaltje over mijn wandelen in Weert nog reppen over

zien we de kerktorens, als bakens in dit weidse land. Het is hier goed wandelen, trouwens dat hebben anderen al voor ons ontdekt want er loopt een roodwit gemarkeerde LAW-route door dit gebied. De avondzon zegt ons dat de dag ten einde loopt, en daarmee ook onze medewerking aan de 14^e uitvoering van de Bossche 100. Wat is het toch prachtig dat Regina, haar naasten en nog vele anderen de lange afstandwandelsport helpen dragen en daarmee wandelend

teerweggetjes, nu komt dat helemaal niet aan de orde. Veeleer is het een parkeers waar ze bij OLAT zelfs stil van zouden worden.

We kuieren nu in de buurt van het Wijffelter Broek. Thieu gidst mij en vertelt uit de tijd dat er hier ontginningen plaats vonden. Hoe de werkverschaffing veel kapot heeft gemaakt. Veel van wat destijds aan de natuur werd onttrokken, wordt nu als overbodig weer teruggegeven, maar het zal nooit meer worden zoals het van oudsher in elkaar stak. Het Broek besloeg aan het begin van de 21^e eeuw nog zo'n 200 ha ongerept beekdalmoeras. Natuurlijk hebben deze restanten nog grote natuurwaarden voor bijzondere flora en fauna.

De paadjes zijn nog redelijk begaanbaar, maar als straks de zon wat sterker wordt, zullen de schoentjes wel weer het een en ander te verduren krijgen.

In de naaste omgeving van recreatiegebied 't Vossenven, op ruim 10 km vanaf de start, hebben twee heren van de club een verzorgingspost ingericht. Compleet geautomatiseerd, zelfs 't water brengt zichzelf aan de kook en het hele assortiment ligt uitgestald op een 'karretje' met toch wel een heel bekende uitstraling.

We beginnen dan aan een extra rondje van dik 10 km. We volgen de loop van de Abeek, die we ook kennen van het OLAT-pad Graaf van Horne. Vandaar gaan we onder Stramproy door naar het Areven. Hier heeft de dooi reeds toegeslagen

Nederland een grote dienst bewijzen.

Ik kan niet hopen dat de deelnemers aan deze tocht het ook zo getroffen hebben als wij, want ik las natuurlijk het verslag dat Klaas Bakker, namens veel deelnemers van de zware tocht voor u heeft gemaakt. Iedereen die het heeft geklaard proficiat gewenst, en als alles goed gaat, staan wij volgend jaar weer met pijlen paraat.

en af en toe zak ik tot 'ongeveer' m'n enkels weg in de blubber. Het Areven kent een bijzondere waterbeheersing, maar die is kennelijk niet ingericht voor het gemak van de recreant. Het is een gebied met kleinschalige weilandjes in afwisseling met loofbosjes. Er zijn leuke paadjes en ik heb er dan ook geen spijt van dat ik hier vandaag ben gaan wandelen. Het aantal deelnemers aan deze langere afstand valt mij echter tegen, en als ik optimistisch mag schatten zullen er maximaal 25 deelnemers geweest zijn. Dan bereiken we op 21 km weer de 'automatische verzorging', waar het redelijk druk is. Aan alles is te merken dat Thieu toch wel een 'spil' is binnen het AVW-wandelgebeuren, van alle kanten wordt hij belaagd en straks mag hij ook nog eens het rondje maken om te ontpijlen. We gaan er vlug vandoor en ronden 't Vossenven, het restaurant ligt er verlaten bij. Ook nu zijn weer voldoende bos- en veldpaden voorhanden en tot aan de kantine van Coolen op 25 km hebben we vandaag nog geen kilometer teer verwerkt.

Bij Coolen neemt Thieu afscheid en Paul brengt hem met de auto ergens op de route om nogmaals aan 15 km ontpijlen te beginnen. Petje af. Ik heb ruimschoots de tijd en een stukje vlaai zie ik ook wel zitten. De volgende kilometers gaan door een stuk bosgebied met her en der wat stuifzandpaadjes. Het is hier fantastisch wandelen, jammer dat een paar 'grietjes te paard' hadden gedacht de pijlen te moeten af-

scheuren, soms gaf dat toch wel probleempjes bij de juiste padkeuze. Via Altweerterheide, het eerste en ook laatste dorpje op de route, kom ik tegen drie uur aan de finish bij

'De Schuttershoeve', samen met nog 575 anderen die er al eerder of wat later kwamen..

Het was een prachtige tocht, complimenten en als jullie er nog eens tien kilometer bij willen doen, graag.

De eerste kastelentocht met Euraudax te Amerongen

Op zaterdag 27 januari 2001 organiseerde Euraudax een wandeltocht van 25 km vanuit Amerongen. De start was in het Dorpshuis. De tocht bestond uit 3 lussen. De eerste twee lussen waren ongeveer 10 km en de laatste was ruim 5 km. Daardoor kwamen we tijdens de tocht twee keer op de start terug. Hier hadden we dan grote rusten van ongeveer 25 minuten ieder. De eerste twee rondes voerden langs de plaatselijke

familie-oorlogen gewoed rond deze ridderhofstad. Op 21 februari 1673 liet de hertog van Luxemburg de burcht volstouwen met takkenbossen; een klein vuurtje en binnen 10 minuten stond het kasteel in vuur en vlam. Rond 1900 werd het kasteel herbouwd.

Zowel tijdens deze rondwandeling als ook enige tijd daarna hadden we fraaie uitzichten op de uiterwaarden, hier Amerongse Bovenpolder genoemd. Langs een oude begraafplaats verlieten we Amerongen. Eerst staken we nog de N225 over, een provinciale weg van Amerongen naar Rhenen. Maar daarna dwaalden we lange tijd door het Amerongse Bos. Het verstopte punt tijdens de eerste lus

was de Galgenberg. De ene keer liepen we over statige (beuken-) lanen, die soms heel breed waren (13 meter). Een andere keer waren de paden juist weer heel smal en moesten we achter elkaar lopen. In het gebied is een uitgezette ATB-route en die was (uiteraard) zoveel mogelijk gemeden. Maar er was een incidentele ATB route uitgezet en daar hadden we een paar maal last van. Door het sterk geaccidenteerde terrein viel de groep uit elkaar. De overgang van smalle paadjes naar brede wegen leverde voor de ervaren wandelaar geen problemen op om weer bij te komen, maar de minder ervaren verging dat niet zo goed. Maar achterin de groep liep een zeer goede parkoerslezer, die ook bekend was in het gebied. Zonder problemen wist hij de achterblijvers op het juiste parkoers te houden. Verschillende keren hadden we ook panorama's. Door het regenachtige weer waren de panorama's helaas niet optimaal. De

ene keer keken we de Betuwe in of hadden uitzicht op de Rijn met zijn uiterwaarden. Een andere keer hadden we uitzicht op Veenendaal. De eerste lus van 10 km werd als zwaar ervaren. De tweede lus verliep beter. Gekeken wordt of een volgend jaar het zware gedeelte vervangen kan worden door een minder zwaar parkoers. We kwamen een keer langs een hoge stenen paal met wapen en tekst: "Hoge Heerlyckheid Amerongen, Ginkel en Elst". De tweede ronde voerde onder andere over de top van de Amerongse Berg met als hoogste punt 68,9 meter boven N.A.P. De laatste ronde voerde om kasteel Zuylestein heen. Om het kasteel ligt een bosgebied dat grenst aan weilanden.

Kasteel Zuylestein: Dit kasteel

kerk met ervoor de koningin Wilhelmina boom. Om deze boom stond een fraai hekwerk. Dit plaatje sierde zowel het wandelplaatje als het diploma. Want elke wandelaar die de tocht volbracht kreeg ook een wandeldiploma uitgereikt.

De St. Andrieskerk met een grotendeels laatgotisch schip uit de 15^e eeuw ligt aan De Hof, een schilderachtig plein dat omringd wordt door lindebomen. De 16^e eeuwse toren is 48 meter hoog en is gebouwd naar het voorbeeld van de Dom van Utrecht. In het koor bevinden zich wapenborden en de graftombe van Goert van Reede van Amerongen en zijn vrouw Geertruid van Nijenrode, die van de verbondenheid met het kasteel getuigen.

Daarna liepen we om kasteel Amerongen heen.

Kasteel Amerongen is gesticht in 1286. De eerste bezitters waren Borre en Diederik van Amerongen. Later ook Floris V. Er hebben vele

Foto van kasteel Zuylestein

werd in de beginjaren 1300 gebouwd. In maart 1945 werd het kasteel door een verdwaalde geallieerde bom volledig vernield.

En wij liepen een groot deel langs de bosranden. In een dicht struikgewas zagen we nog twee reeën lopen. Er waren twee wandelaars die de tocht na 10 km onderbraken. Voor hen ging het toch te snel. De aankondiging dat dit de eerste kastelentocht was, had bij hen de gedachte gevormd dat we de kastelen ook rustig gingen bekijken. Maar dat gebeurt nou eenmaal niet bij Euraudax-tochten. Na een lange rust tijdens de tweede lus liepen ze nog wel de laatste lus mee. Daardoor

was hun reis vanuit Dordrecht belijst niet tevergeefs geweest. Met 75 deelnemers was het een geslaagde tocht geworden.

Een voettocht langs de bronnen van een verslaving die inmiddels in rook zijn opgegaan. Dat kan niet anders dan in de omgeving van Amerongen, waar de 'nicotiana tabaccum' drie eeuwen lang voor het hoofdmiddel van bestaan heeft gezorgd. In die tijd brandde Nederland pijptabak van eigen bodem, snoof en pruimde bijna heel Europa Nederlandse waar en staken onze voorouders (goedkope) sigaren op uit eigen doos. In de

zomer van 1959 maakte de valse meeldauw een einde aan die periode. In veertien dagen tijd waren alle tabaksbladeren weg, vertelt voorzitter Pezarro van het Museum voor de Tabaksteelt. "De sporen van de schimmel zaten ook in de grond en daar kom je niet zo maar vanaf. Dan moet je eerst een resistent ras kweken, maar de boeren in de streek hadden geen trek meer in de tabaksteelt. Met de invoer van buitenlandse tabak was die ook niet meer lonend." Dat gold ook voor de fabricage van nicotine als bestrijdingsmiddel tegen insecten en bovendien was 'onze' tabak ook niet te

pruimen. Er is nog één tabaksveldje over, naast het tabaksmuseum in Amerongen. Drie keer per jaar worden de bladeren door oude tabaksboeren met de hand geplukt, aan puntige stokken (spijlen) geregen, te drogen gehangen in een raamwerk van balken (de hank) van de museumschuur en daarna op bossen van dertig gelegd (de klamp). De bibliotheek naast het museum is ingericht in de Napoleonschuur, het pakhuis waarin op last van koning Lodewijk Napoleon de tabak gewogen werd (voor de belastingen).

Coos & Henri

34e OLAT WINTERSERIE

4^e tocht Stiphout

Duizend wandelaars geleid over rechtlijnig parkoers.

Ad van Asten

Het is wel een uitdaging om binnen twee maanden een winterserietocht te plannen in dezelfde omgeving. Als we dan beide tochten nog toevertrouwen aan dezelfde persoon, die nota bene niet eens uit het Brabantse stamt, dan mogen we die persoon ook wel eens bij zijn naam noemen. Servee Derks, onze prestatiewandelaar uit Leiden, is wel gewend dat hij zo hier en daar wordt gestopt door een slootje, die hebben ze daar in de polder meer dan voldoende. Voor de verwenne OLAT wandelaars is het toch even slikken als zij aan de leidraad worden gehouden. Als je voor Stiphout als startlocatie kiest, heb je niet veel keus om zelf de richting te bepalen waarin je de wandelaars zult sturen. In december startten we in Nuenen en verkenden de omgeving in noordwestelijke richting en vandaag konden we eigenlijk niet veel meer dan recht naar het Noorden trekken. Beperkt door Beatrixkanaal en Zuidwillemsvaart blijft er niet veel over dan rechtlijnig het mooiste te

zoeken dat voorhanden is. Om in dit keurslijf een 40 km wandelparkoers te kunnen opbouwen en aan de finish nog tevreden gezichten aan te treffen daarvoor mogen we Servee toch een pluim geven. Natuurlijk duizelde het ons regelmatig voor ogen 'door de verre blikken', als we op onze schier eindeloze passen langs de Aa de kim afspeurden naar enig teken dat, met wat verbeeldingskracht, op de aanwezigheid van een bos zou kunnen duiden. De aanhouder wint, en de durf om even af te wijken van de rechte lijn, stelde de 40km-wandelaars toch nog instaat aan hun trekken te komen. Alvorens we op het verste punt van onze ontdekkingsstocht in Keldonk 'De Oude School' mochten bezoeken, kregen we nog een mooie rondleiding door een 100 jaar oud bosgebied dat thans veelvuldig door recreanten wordt benut. En wij waren er blij mee dat we er even mochten vertoeven. Op het rustpunt in Keldonk kon ik nog even kennismaken met Rolf Craanen, een nieuwe OLAT'er, die naast het re-

creatieve wandelen ook het sportieve wandelen beoefent. Op de terugweg was gezorgd voor enige afwisseling in het Leijnt, een gemengd bosgebiedje waarin vooral de rust en de vergezochte modderweggetjes opvielen. Verder werd uitsluitend gebruik gemaakt van de Aakant. Laten we het even houden op een zekere gelatenheid, die ons deed vergeten om in Beek en Donk even 300 meter van het parkoers af te wijken om bij 'De Zwaan' binnen te wippen. Onze verbeeldingskracht maakt het mogelijk dat in Lieshout het afvalwater zelfs naar bier ruikt en we houden de pas er goed in om uiteindelijk, voor ons doen, al gauw bij de soeppost te belanden. Het schijnt carnivalssoep te zijn, maar naar de smaak te oordelen was hier toch iets meer aandacht aan besteed! Als je zo vroeg in de middag op het korte traject terecht komt, dan valt vooral op dat het overgrote deel van de wandelaars toch komt om al kuierend de omgeving te verkennen, ook al zijn ze meestal uitgedost als veroveraars van verre, ongekende oerorden.

In Aarle-Rixtel woont de jeugdprins in het eerste huis waaraan we voorbij lopen, en tot het centrum worden we op een ludieke wijze vergezeld van de meest uiteenlopende rekenkundige symbolen om het betreffende huisnummer 4 aan te duiden. We kunnen alleen hopen dat ze daar tijdens het echte carnaval allemaal goed bij de les blijven.

Om nog meer pluimpjes weg te geven, mogen we de fantastische pijlkunst van vandaag vermelden, aan het eind van de tocht zat m'n routebeschrijving nog op hetzelfde plekje als waar ik hem vanmorgen had gestopt. In het finishlokaal heerste nog een actieve drukte en iedereen keuvelde lekker door, alsof er vandaag weer

geen vuiltje in de lucht of aan de schoenen te bespeuren was geweest. De verzorgers, zowel in het veld als binnen, hadden het vandaag heerlijk druk, en met 1024 deelnemers hadden we eindelijk weer eens een topper. We zien iedereen graag weer bij de laatste tocht van onze winterserie in Heeze of bij de Paastocht in Asten.

34e OLAT WINTERSERIE 5e tocht Zondag 18 maart te Heeze Café-Zaal 'De Gouden Leeuw' Nieuwendijk 5

Zaal open vanaf 6.30 uur; afmelden tot 17.30 uur, (60 km voor 19.00 uur)

AFSTAND	STARTTIJD	INSCHRIJFGELD
Alleen 18 maart 60 km (200 clubpunten)	7.00 uur - 7.30 uur	<i>f</i> 6,50 OLAT-leden <i>f</i> 4,50
40 – 30 km	8.30 uur – 10.00 uur	<i>f</i> 5,50 OLAT-leden <i>f</i> 3,50
20 km	9.30 uur – 13.00 uur	<i>f</i> 4,50 OLAT-leden <i>f</i> 2,50
15 - 10 km	9.30 uur – 13.00 uur	<i>f</i> 3,50 OLAT-leden <i>f</i> 1,50
		Bondsleden <i>f</i> 0,50 korting
		Kinderen t/m 12 jaar 50% korting
		(korting uitsluiting op vertoon ledenkaart)

OLAT 25e ASTENSE PAASTOCHT OLAT Maandag 16 april 2e Paasdag te Asten Café-Zaal 'Jan van Hoek' Markt 12

RECREATIEVE WANDELKALENDER

17 maart Maarn Utr WS'78-serie Om 9.00 uur 40 km De Twee Marken, Trompplein 5 ☎023-5360310	17 en 18 maart Bergen op Zoom vanaf 8.00 uur 40-25 km, 15-10-5 km Markiezaatscollege, Ringersweg 14 ☎0164-614084	18 maart Waalwijk NB winterserie vanaf 9.00 uur 25-20-15-10-5 km De Wierd, St.-Crispijnstraat 83 ☎0416-335140
18 maart Heeze NB OLAT 5^e tocht 7.00 uur 60 km, 8.30 uur 40-30, 20-15-10km Zaal De Gouden Leeuw, Nieuwendijk 5 ☎0413-475467	Woensdag 21 maart Luyksgestel Vanaf 9.00 uur 18-11-7 km Cafe De Witrijt ☎0497--542601	24 maart Oudenbosch NB Om 8.00 uur 40-25-15-8 km Sportpark Albano. Albanoweg 5 ☎0165-313742
25 maart Weert Lentetocht AVW vanaf 9 uur 30-20-10 km De Toerist, Maaseikerweg 280 ☎0495-535280	31 maart/ 1 april Groesbeek vanaf 8 uur 40-25-20-15-10-5 km De Sleutel, Breedeweg 71 ☎024-3974585	31 maart/ 1 april Den Haag Duinenmars vanaf 8.30 uur 40-25-15 km 10 en 5 km Parkeerterr. Vrijenhoeklaan ☎070-3237329
7 april Castricum NH De LAT Vanaf 7 uur 60-40 km Sportpark Puikman, NS station ☎075-6176515	7 en 8 april Drunen NB Fellenoordtocht vanaf 8.00 uur 40-30 km, 20-15-10-5 km De Westhoek, Eindstraat 50 ☎0416-335140	8 april Nederweert-Eind L 10 jaar vanaf 8 uur 30-25-15-10 km Zaal Smolenaers, Past. Maesplein 1 ☎0495-625273

8 april Duizel NB De Ramblers
vanaf 8.00 uur 40-30 km, 20-15-10-5 km
De Donksbergen, Berkvensweg 2
☎0497-516312

15 april 1^e Paasdag Valkenswaard vanaf 8 uur 30-20-15-10 km De Rietvink, Reisvenenstraat 34	16 april 2^e Paasdag 25^e Astense Paastocht vanaf 8.30 uur 40-30km, 20-15-10	ATTENTIE: seizoen 2001-2002 OLAT winterserie DE EERSTE TOCHT IS
---	--	--

☎040-2041918	Cafe Jan van Hoek, Markt 12 OLAT ☎0413-475467 OLAT	OP ZONDAG 21 OKTOBER IN OOSTELBEERS
--------------	---	--